

Vấn Cứ Yêu Em

Contents

Vấn Cứ Yêu Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3: Là Do Khoảng Cách Địa Lí Hay Do Lòng Người...?	10
4. Chương 4: Người Từng Thương...	13
5. Chương 5: Chỉ Là Người Dưng...	16
6. Chương 6: Hồi ức Của Tuổi Trẻ....	20
7. Chương 7: Vẫn Luôn Nhìn Em Từ Đằng Sau....	22
8. Chương 8:	25
9. Chương 9: Là Duyên Hay Là Nghiệt....	26
10. Chương 10: Tiến Đến Hạnh Phúc....!	29
11. Chương 11: Thật Ra Yêu Thương Luôn Quanh Ta....	31

Vấn Cứ Yêu Em

Giới thiệu

Thể loại: Tình yêu lãng mạn, Ngôn tình, HEMột người thiếu niên anh tuấn, mang vẻ cao ngạo cất lời nói:” Tô Mỹ Dung

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-cu-yeu-em>

1. Chương 1

“Hàn Ngọc, cậu đang làm cái quái gì trong phòng tớ?”, một cô gái cất tiếng nói.

“Tớ đang trang điểm. Cậu bị mù sao?”, Hàn Ngọc liếc mắt nhìn cô gái đứng trước cửa đáp.

“Cậu có vấn đề ở não à? Đào Hàn Ngọc, tớ nói cho cậu biết bây giờ là mười hai giờ trưa. Ok? Cậu bị nước vô não à, khi không lại đi trang điểm”, cô gái nào đó vẫn tiếp tục nói.

“Mười hai giờ thì thế nào. Tối nay, vào lúc sáu giờ tớ có một cuộc xem mắt. Là xem mắt đấy, cậu biết không?”, Hàn Ngọc vừa tô son vừa nói.

Tô Mỹ Dung tròn tròn hai mắt không thể tin được, cô hẳn là bị nước vô não thật rồi. Làm sao cô có thể quen biết với một người đầu óc không bình thường như thế cơ chứ.

Hàn Ngọc mặc chiếc váy màu hồng phấn, mái tóc ngắn màu hạt dẻ làm tôn lên làn da hồng hào khiến cô thêm phần khả ái. Cô đứng trước chiếc gương lớn, không ngừng xoay vòng như chiếc compa, quay sang trái rồi quay sang phải.

Mỹ Dung ngồi trên giường thở dài, trong lòng cô thầm nói:” Điên rồi, điên thật rồi“.

Sau vài tiếng đồng hồ, khi cây kim điểm ba giờ chiều. Hàn Ngọc mới gật gù nhìn hình ảnh phản chiếu chính mình trong gương hắt hải mà nói:” Đào Hàn Ngọc, mày thật đẹp mà. Phải hảo hảo ôm soái ca mang về“. Đang hưng phấn dâng trào thì cô nghe được tiếng “ khò khò “ của người nào đó. Hàn Ngọc quay đầu, đập vào mắt cô là hình của một mỹ nhân đang ngủ. Thiên a, mỹ nhân với mái tóc dài màu đen vì ngủ say mà tứ tung, ông trời a, tướng nằm thì khỏi phải bàn a, hai chân gác lên gối đang rộng hết cỡ, môi anh đào mở hình chữ o, không ngừng ngáy khò khò.

Hàn Ngọc lắc đầu cảm thán “ Sao ông trời lại ban cho cô gái đó một tính cách hoàn toàn trái ngược với vẻ bề ngoài như thế a. Nhìn cô ta ngủ kìa, tôi thật muốn đá cho cô vài cái đá“.

“ Mỹ Dung, em làm bạn gái anh nhé!?”

“ Em...”, Mỹ Dung nhìn cậu thanh khôi ngô trước mắt ngại ngần không biết đáp lại như thế nào.

“ Em không nói, tức là đồng ý rồi nhé”, chàng trai với vóc dáng cao lớn, gương mặt điển trai nở nụ cười nhìn cô nói.

“ Phi Tuấn, em...”, Mỹ Dung cúi đầu không biết nói như thế nào cho đúng.

(((chỉ là giấc mơ thôi nha mấy chế!! hự hự....^^!)))

Hàn Ngọc nhìn Mỹ Dung không ngừng chảy nước miếng, máu cô sôi trào rồi. Cô đưa chân không ngần ngại đạp mạnh vào người đang nằm trên giường kia.

Tô Mỹ Dung bị đá một phát, ngồi bật dậy ném gối vào mặt Hàn Ngọc đang đứng trước mặt mình.

“ Hàn-Ngọc, cậu chán sống rồi”, Mỹ Dung tức giận quát to.

“ Tớ chán sống rồi đấy, thì thế nào. Cậu nhìn lại mình đi, con gái gì mà ngủ chảy cả nước dãi như cậu”, Hàn Ngọc ném cho Mỹ Dung ánh mắt khinh thường.

“ Hừ...Cậu được lắm“.

Buổi tối, khi ánh đèn đường lấp lánh ngoài kia.

Căn phòng với màu sắc chủ đạo là màu đỏ, không gian có chút yên tĩnh đến kỳ lạ.

Hàn Ngọc ngồi trước bàn ăn, ánh nến lung linh có chút mờ ảo khiến lòng cô có chút giao động.

Mỹ Dung ngồi đối diện hai tay chống cằm nhìn cô.

“ Mỹ Dung, tại sao ông trời lại đối xử bất công với tớ như vậy”, Hàn Ngọc cuối đầu nhìn mặt bàn tiếng nói nhỏ như muỗi kêu “ Con gái, hễ mũi xấu thì mắt đẹp, mắt xấu thì miệng đẹp, da xấu thì tóc đẹp, mặt xấu thì dáng đẹp, người xấu thì tâm hồn đẹp. Bằng cách này hay cách khác đã là con gái thì họ cứ phải đẹp”, cô ngước mắt lên nhìn Mỹ Dung “ Nhưng mà, tớ sinh ra đã có đủ sự xinh đẹp hoàn mỹ đó rồi, vậy tại sao không ai yêu tớ“.

Mỹ Dung đang lắng nghe cô bạn nói, “thiên a! làm ơn cho sét đánh xuống đi a!”. Cô thật muốn xiu với độ tự luyện của Hàn Ngọc.

“ Cậu ấy, cậu cứ như vậy ai mà dám yêu cậu chứ. Đã là duyên ắt sẽ gặp được. Duyên chưa đến thì ngồi chờ đi”, Mỹ Dung nhìn ngón tay xinh đẹp của mình đáp.

Hàn Ngọc im lặng một lúc lâu, lại cất tiếng nói:” Mỹ Dung cậu đã từng yêu rồi phải không, khi kết thúc có phải rất đau khổ?“

“ Sở dĩ người ta đau khổ chính vì mãi đeo đuổi những thứ sai lầm”, Mỹ Dung nở nụ cười lạnh nhạt đáp.

Không hiểu có phải do ánh nền lung linh huyền ảo quá hay không, giờ phút này Hàn Ngọc bỗng thấy gương mặt vốn xinh đẹp của cô lại càng thêm chút mờ ảo như có như không, đôi mắt đen láy sâu không thấy đáy kia phản phát đâu đó một nét buồn rồi vụt bay mất.

“ Người đó có yêu cậu không?”.

Mỹ Dung nhìn Hàn Ngọc, nụ cười như kéo dài thêm, không hiểu là niềm vui hay nỗi buồn. Đôi mắt cô trở nên mông lung như thả hồn đi về quá khứ...:

“ Anh có từng yêu em không? Anh có thể dùng ba từ để trả lời, em rất muốn nghe...”, Mỹ Dung đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn người con trai khôi ngô trước mắt có chút chờ mong. Cuối cùng, đôi môi kia khẽ mấp máy:” Anh xin lỗi “. Từng giọt lệ cổ kiềm nén cuối cùng cũng tuôn ra, cô buông đôi tay đang cố nắm lấy anh. Đôi môi có chút tái nhợt nở nụ cười thất sắc, hai hàng lệ không ngừng đua nhau rơi rớt:” Chúc anh hạnh phúc “.

Hàn Ngọc ngạc nhiên nhìn đôi mắt đẹp kia, trong đôi mắt ấy là một mảnh sương mù dày đặc cuối cùng một giọt nước mắt mặn chát lăn trên đôi hàng mi dài đen nháy. Cô đưa tay nắm lấy đôi bàn tay có chút run rẩy của Mỹ Dung, nhẹ giọng nói:” Cậu ổn chứ?”.

Mỹ Dung thu hồi tầm mắt, khẽ nói:” Tổ đã từng khao khát được ôm trọn thế giới của một người, nhưng cuối cùng lại chỉ đi ngang qua họ“.

Hàn Ngọc cảm thấy đôi mắt có chút cay cay, có lẽ cậu chuyện tình yêu của cậu ấy là một nỗi buồn và cậu ấy muốn giữ nó cho riêng mình:” Mỹ Dung, xin lỗi. Tổ không nên hỏi chuyện cũ“.

Mỹ Dung lắc đầu nhìn Hàn Ngọc đáp” Không sao, là chuyện đã qua. Đôi khi lời ra ôn lại cũng không chết được“.

Hàn Ngọc đưa tay lau đi giọt lệ của Mỹ Dung, đôi môi xinh xắn nói:” Đứa ngốc này “.

Buổi tối đêm ấy là như vậy, hai cô gái ấy chỉ đơn giản là cùng nhau ngồi xuống, cùng nói dăm ba câu chuyện, cùng nhau ăn, cùng khóc cùng cười như vậy. Nhưng giữa họ, có một thứ tình cảm đẹp đẽ mà người đời không phải ai cũng có được.

“ Hồi ức là một chuỗi ngày dài đã qua đi cùng tuổi thanh xuân...”

Ánh mặt trời có chút nóng đến bức người, Mỹ Dung ngồi trong lớp học không ngừng cầm cuốn vở quạt vào mặt mình kiếm chút gió nhân tạo.

“ Mỹ Dung, có người muốn gặp cậu”

Mỹ Dung rời khỏi chiếc ghế, giọng nói nhẹ nhàng:” Là ai cần gặp tôi?”.

“Là anh”, Phi Tuấn mỉm cười nhìn Mỹ Dung. Anh mặc áo sơ mi trắng nhìn rất soái, nụ cười ấy làm cô có chút ấm lòng đến lạ thường.

“ Anh Tuấn, anh tìm em có việc?”

“ Anh mua nước ướp lạnh cho em. Khí trời dạo này có chút nóng anh nghĩ là em sẽ khát nước “

“ Em cảm ơn”, Mỹ Dung cười đáp.

Khi ấy cô không hề hay biết, có một mắt đã dõi theo cô.

Tan học, cô lê bước trên con đường nhỏ. Bỗng có người gọi vọng tới.

“ Tô Mỹ Dung! Làm người con gái của tôi đi”, giọng nói đầy kiêu ngạo của một cậu thanh niên.

Mỹ Dung trợn mắt quay đầu nhìn lại

Đó là người con trai rất đẹp, đẹp đến hoàn mỹ. Ông trời đã ưu đãi cho anh ta một gương mặt được khắc họa từng đường nét rõ ràng, vóc người cao lớn ấy đủ để khuynh đảo cả đám nữ sinh. Mỹ Dung gật đầu cảm

thán, “ Hảo! không hổ danh là người được tôn kính nhất trường. Có tiền, có quyền, có sắc“. Chỉ là người giàu có như anh ta mà lại đến học một trường bình dân như thế này ư?.

Long Thiên tiến đến trước mặt Mỹ Dung giọng nói trầm thấp đầy ma mị phả vào mặt cô:” Em không cần trả lời, trước sau gì em cũng là của tôi“.

“ Áo tưởng “, Mỹ Dung khinh thường nói.

“ Long thiếu gia, tôi xin trân trọng giới thiệu. Tôi Tô-Mỹ-Dung đã có người trong lòng. Còn anh không có cửa“. Mỹ Dung lớn tiếng nói.

“ Đó là chuyện của em. Tôi không quan tâm“, Long Thiên nhẹ nhàng phun ra từng câu từng chữ.

Mỹ Dung trợn mắt, chỉ tay vào mặt tên bệnh thần kinh trước mặt nói:” Anh....Anh....”

Long Thiên cười tà, đưa tay nắm lấy tay đang chỉ vào mặt mình rồi đặt lên môi mình hôn xuống:” Tôi thích em“.

Mỹ Dung há hốc miệng, đầu óc có chút bành trướng rồi. Hấn cư nhiên lại dám hôn lên tay cô.

“ Em có quyền có người khác trong lòng. Em chỉ cần biết, em là của tôi bây giờ hay sau cũng thế là sớm hay muộn mà thôi. Cho nên, tôi sẽ dùng quyền sở hữu của mình trước“.

“ Bệnh thần kinh“, Mỹ Dung vung tay ra, quát lên.

“ Tôi sẽ khỏi em một thời gian dài. Mỹ Dung, thời gian tôi không ở đây, tôi cho phép em thích người khác“, Long Thiên nói.

Mỹ Dung hóa đá “ anh ta điên rồi, điên nặng rồi“.

“ Tôi chỉ muốn nhắc em, đừng làm mình bị đau“, Long Thiên cúi đầu nhìn gương mặt hóa đá có chút đáng yêu của cô, môi mỏng khẽ nhếch lên. Bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, rồi nhanh như chuồn chuồn lướt nước bay qua. Cô chỉ cảm thấy bờ môi có chút lạnh lạnh rồi rất nhanh biến mất. Đến khi cô hoàn hồn, thì Long Thiên đã đi cách xa cô vài mét. Chỉ nghe loáng thoáng trong cơn gió:” Tô Mỹ Dung tôi sẽ nhớ em“.

Mặt cô nóng đến đỏ bừng, cô thậm chí nghe được cả tiếng tim đập thành thịch của mình. Cảm giác này, khiến cô khó hiểu.

Khi ấy, cô đã nghĩ rằng anh ta chỉ là đùa dai mà thôi. Và sau đó, cô chỉ nghe được từ đám nữ sinh rằng anh ta đã ra nước ngoài để du học. Cứ như thế, anh ta thật sự biến mất.

Thời gian trôi qua, cô và Phi Tuấn chính thức quen nhau.

Quãng thời gian ấy thật sự rất đẹp, tình yêu của cô và anh là như thế trong sáng nhẹ nhàng. Hàng ngày, đều có thể nhìn thấy nhau. Cùng nhau đi trên một con đường, cùng nói với nhau, cùng trao cho nhau những cái nhìn yêu thương. Cứ như vậy, thắm thoáng một năm trôi qua. Anh ra trường xin vào một công ty và được nhận làm trợ lý cho giám đốc. Còn cô vẫn là một sinh viên chăm chỉ, vì anh hơn cô một tuổi nên anh ra trường trước cô một năm. Mỹ Dung đã không ngừng phấn đấu, cô là một hoa khôi của trường không chỉ có nhan sắc mà thành tích học tập cũng rất xuất sắc.

Từ nhỏ cô đã có một gia đình hạnh phúc, khi cô lên bảy tuổi mẹ cô mắc bệnh ung thư rồi qua đời. Bố cô vì quá yêu bà mà lâm bệnh, nhưng sau đó ông vẫn cố gắng lo cho cô đến trường, lo cho cô miếng, miếng mặc. Mãi đến năm mười hai. Ông đã mãi ra đi, cô dù mạnh mẽ thế nào cuối cùng cũng chỉ là con gái. Khi mọi người có cha có mẹ ở bên, thì cô phải lao động để kiếm tiền, cô muốn thực hiện giấc mơ của mình. Cô đã không ngừng cố gắng, ban ngày học ban đêm đi làm thêm. Mặc dù, ông bà có thể lo cho cô. Nhưng cô không cho phép bản thân mình dựa dẫm vào ai quá nhiều. Cô sợ, sợ chính mình sẽ yếu đuối.

Thanh xuân của cô là thế, có vui buồn có nước mắt. Có người yêu mến cũng có người ghen ghét....

“ Tôi đứng trên con phố này nhìn người đến và đi, mỗi phút trôi qua đều có rất nhiều người vội vã lướt qua trước mắt. Tôi gặp vô số người xa lạ. Chỉ duy nhất không có anh”

Tháng mười hai bắt đầu với những cơn mưa, cộng thêm không khí tẻ nhạt và sự cô đơn.

Mỹ Dung cầm chiếc ô đứng giữa dòng người đông đúc, tim có chút thất lại. Cô cúi đầu nhìn mũi chân, môi nở nụ cười như có như không.

Đối với phụ nữ, tình yêu là toàn bộ cuộc sống, nhưng với đàn ông, đó chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống của họ, cho dù lúc đầu họ hứa hẹn như thế nào, nhưng khi phải đối mặt với sự lựa chọn, họ luôn thực tế và lí trí hơn phụ nữ.

Mỹ Dung đưa mắt nhìn trạm xe buýt bên đường...

“ - Mỹ Dung, mình kết thúc đi

- Tại sao?

- Em đừng thích anh nữa....”

Hóa ra câu đừng thích anh so với anh không thích em còn đau thương hơn nhiều. Hóa ra, chẳng những không thích em, mà ngay cả quyền lợi được thích của em cũng bị anh cướp đoạt.

Mỹ Dung lắc đầu xua đi những suy nghĩ trong long. Quay về đây, có phải là điều đúng đắn hay không. Cứ ngỡ rằng đã quên được, thật không ngờ nó còn sâu đậm đến thế.

Cảnh vật nơi đây vẫn như thế, chưa từng thay đổi. Nhưng cô cảm thấy thật mất mát trong tim mình, cảnh còn những người đâu.

Cuối cùng, ai rồi cũng thay đổi ấy vậy mà cô vẫn cứ cố chấp cho rằng anh ấy vẫn là anh ấy, mà không biết rằng chàng trai năm ấy mà cô thích, từ lâu đã không còn nữa.

“ Mỹ Dung, cậu đứng ngay góc ở đó làm gì? Mau lên xe thôi. Ướt hết rồi”, Hàn Ngọc kéo tay Mỹ Dung đi về hướng xe ô tô đang trước.

“Cậu sao vậy? Đột nhiên lại đứng lại nhìn gì ở đó”, Hàn Ngọc nhìn Mỹ Dung bên cạnh tò mò hỏi. Sau đó, lại nghĩ tới cái gì hai mắt sáng lên nhìn Mỹ Dung nói:” Có phải cậu gặp được soái ca không?”.

Mỹ Dung phì cười xua tay ý bảo không có. Rồi nghiêng đầu nhìn qua ô cửa kính nói:” Có một vài thứ đã từng là kỉ niệm ở đây“.

Hàn Ngọc ngạc nhiên nhìn theo tầm mắt của Mỹ Dung nói:” Là ở trạm xe buýt đó sao?”.

“ Đó là nơi, tổ kết thúc mối tình đầu“.

Hàn Ngọc gạt đầu như búa bổ giống như vừa nghiệm ra được cái gì to tát, miệng lẩm bẩm:” Thì ra là vậy“.

Bước chân xuống xe, Mỹ Dung ngược nhìn tòa nhà cao cao nhất trung tâm thành phố này. Tập đoàn THẾ GIA là một trong ba tập đoàn lớn mạnh đứng đầu hiện nay, mà cô bạn Hàn Ngọc bên cạnh cô đây chính là tiểu thư của tập đoàn này.

Có lẽ là do duyên phận đi, sau khi chia tay. Cô lấy học bổng du học sang Úc, và cơ duyên đã cho cô gặp người con gái này. Nhưng cô không biết rằng, người này lại có gia thế khủng như vậy. Mới đầu cô còn tưởng Hàn Ngọc có lẽ hoàn cảnh còn khó khăn hơn mình, không ngờ sau này mới biết cô không những không khó khăn mà còn là tiểu thư giàu có nhất nhì đất nước này.

“ Đi thôi, cậu đứng ngu người ra đó làm gì?”, Hàn Ngọc véo lỗ tai nhỏ nhắn của Mỹ Dung lôi cô đi.

Cách trang trí nơi đây rất sang trọng a!. Màu đen là màu chủ đạo ở đây, khắp nơi này chỉ được trang trí đúng hai màu đen và trắng.

Hàn Ngọc nắm tay cô bước vào căn phòng tương đối rộng lớn. Không hiểu sao, mi mắt cô cứ giật giật liên hồi, lông gà cũng bắt đầu nổi lên. Cảm giác như dự cảm chẳng lành.

“ Mỹ Dung, đây là chỗ của cậu. Tổ đã xếp cho cậu ngồi ở đây bên cạnh giám đốc luôn đấy”, Hàn Ngọc cao hứng vỗ lên bàn nói tiếp:” Cậu đừng sợ, giám đốc này là anh hai của tổ hảo soái nha“.

Mỹ Dung đang lo lắng thì nghe được tiếng nói trầm thấp vang tới.

“Tiểu Ngọc em lại làm loạn gì ở đây?”

“Anh hai, không phải anh cản trở lý sao? Em mang đến cho anh đây”, Hàn Ngọc cười tít mắt nhìn anh hai nói.

Mỹ Dung nhìn mũi chân người đàn ông đối diện, trên đỉnh đầu vang lên tiếng nói: “Là người này?”

“Phải, là cô ấy”, Hàn Ngọc gật đầu đáp.

Chỉ thấy khoe miệng người nào đó khẽ nhếch lên rồi nhanh chóng biến mất.

“Xin chào, tổng giám đốc. Tôi là Tô Mỹ Dung”, Cô quyết tâm nói lớn đôi mắt cũng ngược lên nhìn người đàn ông đối diện.

Bốn mắt nhìn nhau, một giây, hai giây, ba giây...Bùm!

Mỹ Dung há hốc miệng chỉ tay vào mặt người đối diện miệng mấp máy không nên lời: “Anh? Cư nhiên sao là anh..?”

Hàn Ngọc cũng ngạc nhiên nhìn biểu cảm của Mỹ Dung: “Cậu biết người này?”

“Hàn Ngọc, cậu khẳng định anh ta là anh hai cậu?”, Mỹ Dung nhìn Hàn Ngọc hỏi.

“Phải!”, Hàn Ngọc gật đầu đáp.

Mỹ Dung ngơ ngác nhìn hai người lại nói: “Tại sao cậu họ Đào?”

“Cậu quên rồi ư, hôm qua tớ đã cho cậu đó là họ giả họ thật của tớ là Long Hàn Ngọc”, Hàn Ngọc khó hiểu nhìn Mỹ Dung.

Long Thiên nhìn Mỹ Dung, đôi mắt bỗng ôn nhu đi vài phần.

“Như thế nào gặp lại tôi. Em không ôm tôi được một cái ư?”

Hàn Ngọc đang không hiểu lại nghe anh hai nói câu này, không khỏi sửng sốt nhìn Long Thiên miệng nhỏ mấp máy: “Chuyện quái gì thế này?”

2. Chương 2

“Anh biết đấy, trái đất vẫn luôn quay quanh trục của nó. Bởi vì em là trục trái đất, còn anh là trái đất, em chỉ cần đứng yên ở một điểm. Anh sẽ tự đến và tìm em được không?”

“Tô Mỹ Dung, đây là nước của em. Tôi cho phép em uống nước của tôi”, Long Thiên cầm lon nước cam để vào tay cô, đồng thời lấy đi chai nước suối của Phi Tuấn mang cho cô.

Mỹ Dung tròn tròn đôi mắt đẹp nhìn anh.

“Sau này, chỉ được uống đồ tôi mua. Những thứ như thế này không nên uống”.

Mỹ Dung hét lên: “Long Thiên, anh lấy quyền gì mà can thiệp vào chuyện của tôi. Còn nữa, nước suối thì thế nào?”

Long Thiên quay đầu tiến đến gần cô ép cô sát vào vách tường, tư thế hết sức mập mờ: “Lấy quyền gì à? Quyền sở hữu của tôi. Nước suối ư? có những thứ tưởng chừng như tốt đẹp, nhưng không có nghĩa là tốt đẹp”.

Mỹ Dung bị ép vào vách tường, khoảng cách mặt đối mặt gần như vậy khiến cô đỏ bừng hai bên má nói không nên lời.

“Tô Mỹ Dung, tôi nói em biết. Đời này, kiếp này em đều là của tôi...”

“Dù em có đi đến chân trời góc bể. Tôi Long Thiên này, cũng sẽ mang em về lại...”

“ Tô Mỹ Dung, em nhớ rõ tên tôi”

“ Không ngờ mẫu người em thích là như vậy. Ồo lả như vậy”

“ Tô Mỹ Dung, em tốt nhất giữ chặt tim mình đi. Tôi chắc rằng sẽ có một ngày, nó sẽ là của tôi”

“ Em bị ngốc à, đứng đó làm gì. Tôi bảo em khóc sao?”.....

Cứ như vậy một loạt câu nói xua chột như biển cả dâng trào từng câu từng chữ lại bay về vào giờ khắc này. Lần đầu tiên, cô nhận ra rằng mình chưa bao giờ quên đi cậu thanh niên kiêu ngạo này. Không ngờ ngoài Phi Tuấn ra, anh ta là người thứ hai mà cô nhớ đến.

Thật ra quãng thời gian thanh xuân ấy, cô gặp rất nhiều loại người. Cũng nhận được không ít thư tỏ tình, nhưng người để lại cho cô ấn tượng sâu sắc nhất cũng chỉ có hai người bọn họ. Một người ấm áp như mùa xuân, làm lòng người nhẹ nhàng. Một người lại kiêu ngạo, cao cao tại thượng không ai dám ngẩng cao đầu nhìn hấn.

“ Tô Mỹ Dung, cậu mau mau hoàn hồn cho tớ”, Hàn Ngọc lay lay Mỹ Dung đang ngơ ngác.

Long Thiên phì cười nhìn Mỹ Dung xua tay bảo Hàn Ngọc:” Em về đi, cô ấy để anh lo“.

“Nhưng mà...”

“ Em lo gì? Cô ấy là vợ tương lai của anh. Anh sẽ không ngược đãi cô ấy“.

Hàn Ngọc há hốc miệng, nói:” Cái gì? Cái gì vợ-tương-lai?”.

Mỹ Dung hóa đá tập hai....(^ ^)

“ Em mau đi đi”, Long Thiên kéo tay đuổi Hàn Ngọc ra ngoài.

Nằm tọa lạc gần trung tâm thành phố. Quán ăn THẬP NHỊ được nhiều người biết đến vì thế người ra vào cũng rất đông đúc.

Mỹ Dung ngồi ngay ngắn trên bàn ăn.

Căn phòng được bày biện hết sức xa hoa, trong lòng cô không ngừng kên lên:” Đúng là người có tiền a“.

“ Cho hai phần này, này.....”, Long Thiên ngồi đối diện với cô, đôi mắt phượng rất chăm chú nhìn thực đơn nói.

“ Thưa quý khách cửa hàng của chúng tôi hôm nay có món mới là cá biển được chế biến theo kiểu gia truyền. Quý khách có muốn dùng thử không?”, người phục vụ cười nói.

Long Thiên đưa mắt nhìn cô, chỉ thấy đôi môi nhẹ nhàng nhả chữ:” Không cần, vợ của tôi bị dị ứng với cá biển“.

Mỹ Dung ngạc nhiên nhìn anh, nói:” Làm sao anh biết?”.

Long Thiên không cười, chỉ thấy đôi mắt anh chột tót đi đáp:” Không phải khi đó, tôi đã nhìn thấy có đứa ngốc nào đó biết mình không ăn được nhưng vẫn cố chấp ăn sao?”. Nói xong, anh liếc mắt khinh thường nhìn cô.

Mỹ Dung ngẩn ra, thì ra là khi đó. Lúc Phi Tuấn mang cơm trưa đến cho cô, cô đã rất vui nhưng khi nhìn đến đồ ăn bên trong cô đã rất lo lắng mỗi lần ăn cá là cô sẽ bị ngứa đến điên lên được, da sẽ nổi đầy mụn đỏ. Nhưng mà, cô không nỡ làm Phi Tuấn buồn nên đã ăn hết hộp cơm đó. Cuối cùng, trên đường ra về cô vừa đi vừa gãi. Không hiểu anh từ đâu bay ra, bế cô lên xe rồi chạy thẳng đến bệnh viện.

Nhưng mà chuyện đã lâu như vậy, anh vẫn còn nhớ sao. Mỹ Dung ngạc nhiên nhìn Long Thiên.

“ Có phải em đang nghĩ tôi thật soái không?”, Long Thiên phun ra một câu nói.

Đầu Mỹ Dung hiện lên ba đường hắc tuyến.

Cánh môi xinh đẹp nói:” Không ngờ anh vẫn tự luyện như xưa“.

Long Thiên bỗng nở nụ cười. Không hiểu là thời tiết có vấn đề hay là đầu óc cô có vấn đề, cô bỗng thấy nụ cười của anh ta thật đẹp cảnh sắc ở đây như làm nền cho vẻ đẹp của anh ta vậy. Dù là quá khứ hay hiện tại, anh ta vẫn như vậy chưa từng thay đổi, chỉ là tăng thêm vài phần trưởng thành, vài phần tà mị, một chút ngạo ngễ như vương giả.

Mỹ Dung lắc đầu xua đi những suy nghĩ của chính mình.

Đêm đến, cô nằm lăn lộn trên chiếc giường.

Mỹ Dung mặc bộ đồ ngủ màu đen có in vài họa tiết đơn giản, cô ôm chiếc gối nằm suy nghĩ về quá khứ, hiện tại và tương lai.

(reng reng reng...)

Mỹ Dung để điện thoại vào tai nghe:” Alo!”

“ Mỹ Dung tớ muốn nói cho cậu biết”, Hàn Ngọc hưng phấn nói.

“ Cậu nói đi”, mỹ Dung hồ hững đáp lại.

“ Thật ra, lúc anh hai tớ chưa đi du học. Anh ấy có nói với tớ, anh ấy thích một người con gái cho nên anh ấy đã hoãn lại việc đi du học một năm. Khi ấy, tớ rất ngạc nhiên người lạnh lùng như anh ấy cư nhiên lại vì một cô gái mà chấp nhận học ở một trường học bình thường như vậy. Lúc đó, tớ rất muốn biết người con gái đó như thế nào mà khiến cho anh hai lạnh lùng của tớ rung động như vậy. Đến bây giờ, Thiên a! tớ thật không ngờ người đó lại là cậu. Nhưng mà, cậu đẹp như vậy lại tài giỏi, xem như là anh tớ có mắt nhìn người. À mà, nếu cậu làm chị dâu tớ. Tớ sẽ không phản đối đâu. Hihi”, Hàn Ngọc không ngừng luyện huyền một hồi.

“ ...”, Mỹ Dung á khẩu.

“ Tớ gọi nói vậy thôi. bây giờ tớ ngủ đây. Tạm biệt chị dâu”, Hàn Ngọc vui vẻ nói qua điện thoại.

Trái tim Mỹ Dung kịch liệt giao động, trong đầu không ngừng nói” chị dâu“...

Một câu chuyện hư cấu không liên quan cũng lấy đi bao nhiêu nước mắt của người đứng thật quá tài giỏi. Trên đời này làm gì có tình yêu như trong “ Ngoảnh mặt hóa tro tàn” của Tân Di Ổ? biết vậy mà khóc cứ khóc. Một kiếp người được yêu và yêu không biết có bao nhiêu phần vui, bao nhiêu phần buồn, bao nhiêu phần ngỡ ngàng....

Khi những ánh sao đêm sáng lấp lờ trên bầu trời đen tối kia, một cô gái xinh đẹp cũng bắt đầu khép lại đôi mi dài như cánh bướm.

Tương lai vẫn chờ cô ở phía trước, liệu rằng khi một cánh cửa nữa mở ra. Cô sẽ đón nhận nó chứ, khi đó cô có đủ dũng cảm để tiến về phía trước hay không?

“ Thanh xuân giống như một đóa nở rộ. Cũng như chẳng có đóa hoa nào nở rộ mãi”

Mỹ Dung mặc chiếc váy màu xanh biếc tay cầm hộp bánh kem, tâm trạng vui vẻ bước đi trên con phố rộng lớn.

“ Em đồng ý làm người yêu anh nhé?”, một giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên.

“ Em đồng ý”, tiếng nói dịu dàng đáp lại của một cô gái.

Đôi tay cô run lên, nước mắt không tự giác mà dâng lên. Cuối cùng, cô chọn cách quay đầu mà đi.

--- -----ta là tuyến phân cách-----

Bánh kem, rượu, thức ăn....Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. Mỹ Dung ngồi trước bàn nhìn căn phòng trong quán ăn được cô trang trí tỉ mỉ.

Đồng hồ cứ thế quay mãi quay mãi. Bảy giờ....Tám giờ....Chín giờ....

Tiếng cửa phòng kéo kẹt mở ra, một chàng trai khôi ngô bước vào. Giọng nói trầm ấm vọng lại:” Mỹ Dung anh xin lỗi đã đến trễ“.

Cô ngược mắt nhìn lên chỉ thấy gương mặt tuấn tú của anh ở ngay trước mắt mình nhưng sao lại cảm thấy có chút xa vời như vậy.

“ Không sao, anh đến là được rồi”, cô mỉm cười nói.

“ Vì công việc nhiều quá. Xin lỗi, anh không kịp mua quà cho em”, Phi Tuấn đưa tay gãi đầu cười nói.

Mỹ Dung vẫn cười nói:” Không sao, ăn đi. Đồ ăn nguội hết rồi“.

Sau bữa tối, Phi Tuấn đưa cô về nhà.

Cả đoạn đường chẳng ai nói gì, không khí có chút ngượng ngập. Mỹ Dung quay đầu nhìn anh nói:” Phi Tuấn, anh có gì nói với em không?“.

Phi Tuấn mỉm cười:” Chúc em sinh nhật vui vẻ!“.

“À!”, Mỹ Dung nhẹ nhàng nói, đôi mắt đượm buồn nhìn ra ô cửa kính.

Tình yêu là một canh bạc, nếu thắng ta sẽ có tất cả, nếu thua không những mất tất cả mà còn mất luôn cả trái tim mình. Tình yêu, mang lại cho người ta nhiều hạnh phúc, cũng không ít đau lòng. Kể từ giây phút cô mang tim mình giao cho anh, cô biết cô đã thua rồi.

Bánh xe cứ lăn dài trên con đường mòn nhỏ. Trái tim Mỹ Dung không ngừng thất lại, là đau thế nào khi người mình yêu phản bội chính mình.

Phải cao thượng bao nhiêu, khi biết người ta không còn yêu mình nhưng vẫn cố chấp làm ngơ. Kết quả, là ở ngay trái tim mình mạnh mẽ hạ xuống một nhát. Vết thương trên da có thể lành, nhưng vết thương lòng mãi mãi cũng để lại vết sẹo mà thôi.

Có những chuyện bạn biết rất rõ nhưng lại không thể nói ra. Bởi một khi đã phớt bầy, chẳng ai là người vui vẻ cả...

Khi ấy, Mỹ Dung đã nghĩ:” Giá như em có thể đọc được những dòng suy nghĩ của anh, để biết rằng anh nghĩ gì về em. Em không thể chờ đợi hoài được vì càng chờ em càng thấy tuyệt vọng“.

Cô tựa đầu vào ghế sau, đôi mi khép hờ. Đây không phải lần đầu tiên, mà là rất nhiều lần rồi. Cho đến bây giờ, anh vẫn không nói với cô. Cô đã rất chờ mong câu nói từ anh, tận sâu trong đáy lòng anh, rốt cuộc cô đứng ở vị trí nào.

Cách đây bốn tháng trước.

Giữa thành phố tấp nập, Mỹ Dung kéo chiếc vali ngơ ngác nhìn dòng người qua lại, vội xem lại địa chỉ. Đến khi trời nhá nhem tối, cô mới tìm được địa chỉ nơi anh ở. Cô vui mừng nhìn thấy anh bước xuống từ chiếc xe sang trọng, cô muốn la lên “ em ở đây, Phi Tuấn”, tiếng nói như nghẹn lại khi anh đưa tay nắm lấy một bàn tay xinh đẹp khác, một cô gái yêu kiều bước xuống xe. Hai người nhìn nhau cười như một đôi vợ chồng hạnh phúc.

Hóa ra, cô tới thành phố của anh, đi trên con đường anh đi nhưng thành phố này thuộc về anh và cô ấy. Mỹ Dung cúi đầu, mặc cho đôi hàng lệ rơi rớt. Cô quay đầu, ôm vali đi về một hướng khác.

--- -----tuyển phân cách-----

“ Phi Tuấn, cô gái lúc nãy bước ra từ phòng tắm là ai?“

“ Là em họ dưới quê lên chơi“

Một lần nữa cô lại quay đầu làm ngơ như kẻ điếc.....

--- -----tuyển phân cách-----

“ Mỹ Dung, anh thật xin lỗi”, Phi Tuấn trầm giọng nói.

Mỹ Dung mỉm cười hỏi:” Tại sao? Tại sao phải chia tay em“.

“ Mỹ Dung?”, anh nhìn cô hỏi.

“Em sẽ vờ như không biết. Em làm được mà”, Mỹ Dung rơi lệ đáp.

“ Anh sẽ kết hôn với Minh Tuyết”, Phi Tuấn tối sầm mặt nhìn đi nơi khác.

Mỹ Dung nắm tay anh, “ Có phải vì cô ấy có gia thế, có quyền lực trong tay?. Anh chọn cô ấy thay vì chọn một đứa nghèo như em?”.

Phi Tuấn gần từng chữ:” Mỹ Dung! Anh không yêu em nữa. Kết thúc đi“. Nói rồi anh quay đầu xoay người rời đi.

Mỹ Dung đau lòng gục xuống đất. Thì ra, sau tất cả cô chẳng là gì cả. Một chút cũng không, là cô tự mình đa tình rồi. Mỹ Dung nở nụ cười chua xót.

Nếu dễ dàng quên được một người như vậy thì đã tốt. Chỉ sợ cái giá phải trả để quên được người ấy, là rách toạt trái tim.

3. Chương 3: Là Do Khoảng Cách Địa Lí Hay Do Lòng Người...?

Tại tập đoàn THỊ GIA.

“ Mỹ Dung, em xem lại tập hồ sơ này cho tôi”, Long Thiên đưa một chồng tài liệu đến trước bàn làm việc của cô.

“ Vâng, thưa giám đốc”, Mỹ Dung gật đầu đáp.

“ Em không cần vội, hồ sơ này không cần gấp. Nên em cứ thong thả là được”, anh quay lại nhìn cô nói tiếp.

Ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Cốc,cốc,cốc...

“Vào đi”, Long Thiên lên tiếng.

Bước vào là một cô gái xinh xắn đầy khả ái không ai khác chính là Hàn Ngọc. Cô cười tíu mắt:” Anh hai, chị dâu“.

Long Thiên nâng đôi mắt phượng nhìn Hàn Ngọc cười như không cười gật đầu.

“ Trưa rồi, em muốn đưa chị dâu đi ăn cơm”, cô chạy đến bàn làm việc của Mỹ Dung nắm tay lôi cô đứng dậy, miệng lại nói:” Đi thôi, đi thôi. Tớ đói sắp xỉu rồi“.

Mỹ Dung không ngừng tạ ơn trời phật, tạ ơn thần linh a! Cả buổi sáng, cô không sao tập chung làm việc được, bởi vì đôi mắt của người nào đó thật quá sức nóng đi. Anh ta tính mu sát cô bằng đôi mắt ấy à.

“ Mỹ Dung, à không chị dâu. Hôm nay, làm việc tốt chứ cảm giác thế nào”, Hàn Ngọc vui vẻ hỏi.

“ Cũng tạm”, đối với câu gọi “ chị dâu “ cô cũng không cảm thấy có gì là khó chịu. Không biết có phải do miệng Hàn Ngọc nói ra có chút ngọt ngào hay không nhưng cô lại thấy từ đó rất dễ nghe.

“ Thiên a! cậu với anh hai tớ có xảy ra chuyện gì không?”, Hàn Ngọc mở to mắt nhìn Mỹ Dung.

“ Chuyện gì?”, cô hồ hững đáp.

“ Chẳng hạn như hôn má hôn môi nè, ôm nè,...v...v...”, đôi mắt Hàn Ngọc sáng lên, hưng phấn nói.

Mỹ Dung nhìn cô bạn thân đi quá xa, cô thật cạn lời rồi.

Hàn Ngọc như phát hiện ra điều gì đó cô lại nói:” Khoan! Nếu như mối tình đầu của cậu là Phi Tuấn. Vậy nụ hôn đầu của cậu đã không còn rồi.

Mỹ Dung trợn mắt nhìn Hàn Ngọc, sau đó cô suy nghĩ một lát gật đầu rồi lại bình tĩnh lắc đầu.

“ Cậu nói đi, cứ gật rồi lại lắc là thế nào?”, Hàn Ngọc tò mò hỏi.

“ Hà Ngọc, tớ đói rồi. Ăn thôi”, Mỹ Dung lắc đầu nói.

Hàn Ngọc ỉu xiu, hai tay đặt lên bàn nhìn Mỹ Dung ăn.

“Cậu giết tớ đi. Giết đi”, Mỹ Dung bị nhìn đến sặc sụa, tức giận gào thét.

Hàn Ngọc không đáp chỉ cong đôi môi, mắt liếc Mỹ Dung.

“ Được rồi, được rồi. Tớ kể, tớ kể...”, Mỹ Dung đầu hàng.

Hàn Ngọc rất nhanh thay đổi một trăm tám mươi độ:” Hi! cậu nói đi nhanh một chút“.

Mỹ Dung suy nghĩ lại nụ hôn lần đó...:

“ Lúc đó, cô muốn lấy một quyển sách từ điển. Nhưng quyển sách ấy nằm rất cao, nên cô phải leo lên một cái thang để với lấy cuốn sách kia. Chỉ là trong lúc đó, không biết là vô tình hay cố tình đã có ai đó chạm vào cầu thang, cô không giữ vững được nên té từ trên cao xuống. Khi ấy, cứ ngỡ là sẽ gãy sống mũi nếu té úp xuống như thế này. Kết quả, khi cô đang nhắm mắt chờ té thì lại không cảm giác đau đớn là bao, chỉ cảm thấy vị máu tanh trong khóe miệng.

Cô vội mở mắt ra, chỉ thấy gương mặt lạnh lùng đầy kiêu ngạo của ai kia đang phóng đại trước mắt mình, hai tay to lớn ôm trọn vòng eo của cô. Còn cô nằm gọn trong vòng ngực săn chắc của anh.

Vì va chạm quá mạnh, nên môi cô khi chạm vào môi gây nên một lực có sát mạnh dẫn đến cả hai đều bị dập môi.”

Hàn Ngọc hét lên:” Ôi mai mốt!!! Không thể tin được. Nụ hôn đầu của cậu là của anh tớ. Thật đúng là định con mẹ nó mệnh mà“.

“ Lúc đó, cậu biết anh cậu nói gì với tớ không?”, Mỹ Dung liếc Hàn Ngọc nói tiếp.

“ Anh í nói gì?”.

“ Thay vì đỡ tớ đứng lên, anh ta lại quay người đè tớ xuống dưới. Bằng tư thế mập mờ, phun ra từng câu từng chữ:” Cô không cần cảm ơn, trực tiếp lấy thân báo đáp là được””, còn phần sau Mỹ Dung không nói nữa, nếu nói ra Hàn Ngọc lại la hét ầm lên mất.

“ Oh! Fuck! Ông anh tớ đủ bạo”, Hàn Ngọc vỗ mạnh lên bàn hưng phấn bưng bưng nói.

Đầu Mỹ Dung hiện lên thêm vài đường hắc tuyến.

Nếu Hàn Ngọc biết được sau khi anh ta nói câu đó, thì hành động tiếp theo của anh ta chính là hôn lên đôi môi đang rỉ máu của cô. Chắc chắn, Hàn Ngọc sẽ khóc thét lên.

Tan ca...

Mỹ Dung đứng trước con đường quốc lộ, dòng xe cứ lướt qua trước mắt cô. Cơn gió lạnh lượn lờ, hòa vào dòng người trên phố. Tim cô có chút bồi hồi.

Đôi chân nhỏ xíu cất bước đi về phía trước. Giờ đây, cô bỗng cảm thấy thật nhẹ nhàng, cô cảm thấy đời mình là những chuyến xe lúc vội vã lúc thong dong.

Tình yêu là một thứ xa xỉ, và nó ra đi cùng tuổi trẻ của cô. Bây giờ, cô cảm thấy sợ hãi sợ cái gọi là tình yêu đó, cô không còn đủ dũng cảm để yêu nữa. Cô sợ, sợ trái tim mình lại đau thêm lần nữa. Để quên đi một cuộc tình, cô đã mất rất nhiều thời gian. Vì thế, cô rất sợ, sợ bản thân yếu đuối, sợ mình lại dựa dẫm vào ai đó, rồi một lúc nào đó họ lại buông tay xua đi tất cả, sợ họ bỏ cô lại với một mớ kí ức đã vỡ vụn. Rất sợ.

“ Trời lạnh như vậy, nên đeo thêm khăn quàng cô nữa chứ”, Long Thiên quấn khăn vào cổ cô, nhẹ giọng nói. Sau đó, nắm lấy bàn tay đã lạnh cóng của cô cho vào túi áo mình.

Mỹ Dung hóa đá, đứng nhìn một loạt hành động của anh. Cô đang đi bộ trên vỉa hè mà, anh từ khi nào thì xuất hiện ở đây vậy.

“ Anh, sao anh lại ở đây”, Mỹ Dung ngơ ngác hỏi.

“ Vì em ở đây”, Long Thiên đáp.

Mỹ Dung nhìn anh khó hiểu:” Chỉ cần có tôi, liền sẽ có anh sao?”.

“ Phải”, Long Thiên gật đầu đáp.

Mỹ Dung muốn vung tay thoát khỏi bàn tay của anh nhưng không được. Cô làm ngơ bước tiếp trên đường.

“Tại sao?”, Mỹ Dung mù mờ hỏi.

“ Tại vì em là của anh “, Long Thiên bước bên cạnh Mỹ Dung, nắm chặt lấy bàn tay cô.

“ Quá khứ, hiện tại, hay tương lai. Anh vẫn yêu em “, đôi mắt phượng của anh nhìn cô khẽ nói.

Con đường rộng lớn, dòng người cứ thế đi qua đi lại, Mỹ Dung cảm thấy trời đất như đang dừng lại chỉ bởi vì câu nói của Long Thiên.

“ Dù cho tôi chưa từng thích anh, chưa một lần nhìn đến anh sao?”, Mỹ Dung nhìn khuôn mặt đẹp đến mỹ kia của Long Thiên nhẹ giọng hỏi.

“ Đó không phải điều mà Long Thiên tôi để tâm. Cái tôi cần chỉ đơn giản là em ở cạnh tôi. Tôi không có nhiều thời gian để quần con tìm em đến thế“.

“ Anh..”, Mỹ Dung mở to đôi mắt đẹp nhìn anh nói không nên lời. Con người vẫn như thế, luôn bá đạo, tự cao, chẳng để ai vào mắt như vậy. Không hiểu sao cô có thể cùng với người này day dưa hoài một chỗ không dứt như thế.

“ Đời này, em chỉ cần nhớ. Chỉ cần em quay đầu em sẽ thấy tôi, nếu mệt mỏi thì hãy tựa vào tôi. Tôi vẫn luôn dõi theo em”, Long Thiên nâng gương mặt của cô đối diện với chính mình, giọng nói tà mị theo làn gió nhẹ nhàng đi vào tim cô.

Cuộc sống có những con đường, những ngã rẽ không ngờ trước được. Trên những con đường đó, chúng ta sẽ gặp những người bạn đồng hành. Có người sẽ cùng ta nắm tay đi một đoạn đường rất dài. Nhưng cũng có người chỉ có thể cùng ta đi một đoạn đường ngắn mà thôi.

“ Cầm được thì buông được...”

Hàn Ngọc vận một chiếc váy màu trắng, mái tóc được bím lên rất xinh xắn. Cô xoay vài vòng trước gương.

Mỹ Dung lắc đầu, chu môi nói:” Long-Hàn-Ngọc, nhà cậu không có gương soi à?”.

“ Mỹ Dung, không hiểu soi tớ thích soi gương của nhà cậu cơ. Cầm giác mình đẹp hơn”, Hàn Ngọc loay hoay với chiếc váy đáp.

“ Haiz....”, Mỹ Dung thở dài.

Hàn Ngọc ngồi xuống bên cạnh cô hỏi:” Mỹ Dung, nói cho tớ biết làm sao cậu quên được hẳn ta?”.

Mỹ Dung nằm xuống chiếc giường êm, đáp:” Đời ngắn, nên đừng lãng phí thời gian với những người không có thời gian dành cho mình“.

“ Thiên a! không ngờ cậu cũng có mặt bá đạo như vậy. Mạnh mẽ như vậy“.

“ Đồ ngốc, cậu không biết cuộc đời là một vòng lẩn quẩn sao? Sinh ra hai tuổi đái bò, hai mươi tuổi có bò, ba mươi tuổi là bố, bốn mươi tuổi lại có bò....cứ như thế tám mươi tuổi lại đái bò”, Mỹ Dung phun ra một hơi toàn là.....

Đầu Hàn Ngọc bắt đầu xuất hiện vài con quạ bay lòng vòng.

Mỹ Dung ngồi bật dậy, vỗ vai Hàn Ngọc nói tiếp:” Nếu cậu không muốn rước phiền não vào mình, thì người khác cũng không cách nào gây phiền não cho cậu, vì chính tâm cậu không buông xuống nổi“.

Hàn Ngọc suy nghĩ sâu xa, gật đầu phụ họa:” Chúng ta phải mạnh mẽ, mạnh mẽ lên nào. Cầm lên được sẽ bỏ xuống được“.

4. Chương 4: Người Từng Thương...

Buổi chiều buông xuống bóng nắng ngả dần về phương xa.

Trong căn hộ nhỏ nhắn của Mỹ Dung, Hàn Ngọc mặc chiếc đầm dạ hội màu vàng kéo dài trên nền nhà, khuôn mặt xinh xắn được trang điểm tỉ mỉ, giờ phút này có chút lay động lòng người.

“ Mỹ Dung, cậu còn đứng đó. Không mau thay đồ đi”, Hàn Ngọc nhăn mày nhìn Mỹ Dung thúc dục nói.

“ Tớ, tớ phải mặc như thế này sao?”, Mỹ Dung nhìn chiếc đầm Hàn Ngọc mang tới cho cô nó rất đẹp nhưng cũng rất mắc a!. Với lại cô chưa bao giờ mặc đồ như một cô công chúa như vậy cho nên có chút không quen.

“ Cậu bị điên à! Hôm nay là ngày công ty quy tụ nhiều nhân vật có tiếng nhất đến đây. Không chỉ tớ mà rất nhiều người ăn vận còn hơn thế này nữa cơ”. Hàn Ngọc khó hiểu nhìn Mỹ Dung.

“ Ừ. Tớ biết rồi”, Mỹ Dung gật đầu đáp.

Một tiếng sau, chiếc xe bốn bánh màu đen cũng thôi lăn vòng. Chỉ nghe một tiếng két, cánh cửa xe mở ra. Hàn Ngọc bước xuống nắm tay Mỹ Dung đẩy hăng hái bước vào trong.

Cô đưa mắt nhìn hai bên đường được trang trí đủ loại hoa trái dài đến cánh cửa chính, bước vào không gian bên trong. Ánh đèn có chút mê ly, mỗi một cô gái mỗi một chàng trai đều khoác lên mình một bộ trang phục hết sức đẹp mắt và sắc sảo.

Không hiểu là vì Hàn Ngọc và cô đến trễ hay vì điều gì mà khi hai người bước vào mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía họ. Thấy thế Hàn Ngọc cười tít mắt quay lại ghé sát vào tai cô thầm thì:” Mọi người đang nhìn chúng ta. Cậu thấy không?”.

“Ừ!”, Mỹ Dung đáp, đôi mắt đẹp khẽ lay chuyển một vòng nhìn mọi người.

“ Hi hi! Cậu biết đấy. Tớ quá mức xinh đẹp. Họ không nhìn cũng không được a!”, Hàn Ngọc đắc ý cười nói.

“À!”, Mỹ Dung mở to đôi mắt long lanh nhìn Hàn Ngọc.

Hàn Ngọc quay đầu tìm kiếm, sau đó đưa tay vẫy vẫy về phía xa. Nhìn theo cánh tay của Hàn Ngọc. Mỹ Dung thấy được một bóng dáng quen thuộc đang đi về hướng này, không ai hết chính là Long Thiên.

Anh khoác lên mình bộ vest màu đen, khuôn mặt tuấn đến mỹ của anh toát lên vẻ đầy kiêu ngạo, lạnh lùng mà xa cách. Giống như một loài chim ưng hùng mãnh đứng từ trên nhìn xuống phía dưới vậy. Không hiểu sao khi ánh mắt anh rơi trên người cô, trái tim có cái gì đó như bóp nghẹn lại, Mỹ Dung cúi đầu xua đi cảm giác trong lòng.

“ Anh hai, anh trông Mỹ Dung giúp em. Em muốn đi kiếm soái ca”, Hàn Ngọc cười nói.

Hàn Ngọc nhanh chóng rời đi chen vào dòng người biến mất. Mỹ Dung đờ người nhìn Hàn Ngọc đột nhiên bỏ cô ở đây rồi biến mất.

“ Rất đẹp”, Long Thiên nhìn Mỹ Dung nói.

Hôm nay, cô mặc chiếc váy hở vai trần màu đỏ đầy ma mị, quyến rũ, xương quai xanh gợi cảm đến mê người. Gương mặt tuyệt đẹp dưới ánh đèn có chút mờ ảo giống như yêu tinh bước từ tranh ra mê hoặc nam nhân. Hàng mi dài như cánh bướm rũ xuống, đôi mắt ướt át vì ngại ngùng mà nhìn xuống. Từ góc độ của Long Thiên nhìn xuống, anh chỉ thấy cánh môi anh đào đang mím lại vì ngượng ngùng của cô. Bất giác khóe môi anh cong lên, bàn tay to lớn ôm lấy vòng eo con kiến của Mỹ Dung khiến cô đến sát lại bên anh.

Mỹ Dung ngạc nhiên đưa mắt nhìn anh, nói:” Giám đốc, anh làm gì vậy?”.

“ Nhìn em”, Long Thiên ghé sát vào tai cô nói nhỏ.

Chỉ cảm thấy hơi thở của anh phả lên mắt mình, tai cô bỗng chốc đỏ bừng. Long Thiên bật cười nhìn cô, đôi mắt kiêu hãnh giờ phút này có chút ôn nhu, cùng sủng nịch.

“ A! Ra là tổng giám đốc Long”, một thanh niên cao to, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, vóc người có hơi gầy nhưng khiến cho người ta cảm thấy đây là người nho nhã lịch sự.

“ Lâu ngày không gặp, cậu vẫn là một bộ xương khô”, Long Thiên buông Mỹ Dung ra, ném cho chàng thanh niên kia ánh mắt khinh thường.

“ Ha ha. Cậu vẫn ăn nói độc địa như vậy”, anh ta cười lớn đáp.

Đôi mắt hai mí của cậu thanh niên đó nhìn sang Mỹ Dung như tìm tòi, lại nói:” Đây là...?”.

“ Là vợ của tôi”, Long Thiên lạnh lùng nói.

Mỹ Dung há hốc miệng nhìn anh,” Cái gì mà vợ của tôi. Mình có đồng ý lấy anh ta à?”.

Long Thiên như hiểu được suy nghĩ trong mắt cô, liền bồi thêm một câu:” Bây giờ chưa phải. Nhưng sau này sẽ là vậy“.

Mỹ Dung á khẩu.

“ Thì ra Mỹ Dung, xin chào! Tôi là Võ Bắc Y. Bạn của Long Thiên”, Bắc Y hơi cúi đầu bàn tay thon gầy đưa về phía Mỹ Dung nói.

“Tôi...”, Mỹ Dung đang muốn đưa tay ra thì lại bị bàn tay của Long Thiên nắm lấy.

“ Chào thôi được rồi, không cần phải nắm tay”, Long Thiên hừ mũi nói.

“ Ha ha! Cậu thật là hết thuốc chữa”, Võ Bắc Y cười to nói.

Mỹ Dung ngạc nhiên nhìn Bắc Y, nói:” Sao anh biết tên tôi?”.

Bắc Y nhìn cô, mỉm cười đáp:” Hồi còn học ở nước ngoài. Tôi đã nghe anh ta nhắc đến tên cô mỗi khi anh ta gọi điện về nước. Còn một điều nữa, mà cô không biết ấy thôi. Anh ta còn...”.

“Võ Bắc Y, cậu không muốn sống?”, Long Thiên liếc Bắc Y một cái tựa hồ như viên đạn sắp nổ cò bay ra.

“ Ha ha. Nếu cô muốn biết. Đến nhà hắn sẽ biết”, Bắc Y cười nói, rồi nhanh chóng rời đi.

Mỹ Dung mờ mịt nhìn Long Thiên.

“ Em nhìn tôi làm gì? Tôi cũng không phải biến thái“.

“ A?”, Mỹ Dung há cái miệng xinh đẹp nhìn anh. Cô có nói anh biến thái à?

“ Anh đẹp trai, anh tên gì? Ở đâu? Có người yêu hay chưa?”, Hàn Ngọc nhìn chàng trai tuấn tú phía trước hỏi.

“ Tôi, không có người yêu. Nhưng có một vợ hai con”, chàng trai đỏ mặt nhìn Hàn Ngọc trả lời.

Hàn Ngọc trợn mắt nhìn cậu thanh niên phía trước, miệng mở to nói:” Không phải chứ? Tôi nghĩ anh quá lăm cũng chỉ hai mươi tám thôi. Làm thế nào đã có gia đình rồi?”.

“Cái đó, cái đó...”, Chàng trai gãi đầu ngượng ngùng không biết nói thế nào.

Mỹ Dung đứng bên cạnh Long Thiên, hai chân cô mỏi đến không chịu được rồi. Cô cảm thấy rất mệt mỏi! Có rất nhiều người đến chào hỏi anh, họ nói chuyện về kinh doanh, người này đến người kia đi, cứ như vậy liên tiếp. Người đứng cạnh như cô cũng bị ảnh hưởng. Ai cũng hỏi cô là ai? Mà anh không có câu trả lời nào ngoài câu “ Cô ấy là vợ tương lai của tôi“. Các cô gái muốn tiến đến gần anh ta cũng tránh xa vài mét. Mỹ Dung bỗng cảm thấy mình là cái bia đỡ đạn cho anh vậy.

“ Một mỗi rồi sao?”, Long Thiên cúi đầu nhìn gương mặt không mùa xuân của cô hỏi.

“ Ừ!”, cô gật đầu đáp.

Long Thiên nắm tay dắt cô đi đến bàn ăn, lấy thức ăn cho cô. Mỹ Dung ngồi trên ghế nhìn bóng dáng của anh từ phía sau, thì ra anh cũng có lúc ân cần như thế.

“Ăn nhiều vào. Tôi không thích người con gái của mình bị người khác nói là bộ xương cá”, Long Thiên đưa thức ăn đến trước mặt cô nói.

Mỹ Dung liếc ăn một cái, rồi nhận lấy đĩa thức ăn.

Hàn Ngọc quay lại nhìn một màn này, nói lớn:” y da! người ta ở đây tình thiếp tình chàng. Còn tôi, tìm trai mà không có“.

Mỹ Dung đang ăn cũng vì câu nói của Hàn Ngọc mà phún ra một nửa. Long Thiên thấy vậy vàng rớt nước đưa cho cô uống, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, giọng nói quở trách:” Ăn từ từ thôi. Tôi có dành an ủi với em à?”.

Hàn Ngọc chu cái miệng xinh xắn không nói nữa.

“ Nhìn xem, đằng kia là người đứng đầu công ty U Nam. Tên là U Hạ Minh. Bộ dạng cũng không tồi a!”, Hàn Ngọc chỉ tay về hướng tây nói với Mỹ Dung.

“ Là công ty đứng thứ hai sao?”, Mỹ Dung nhìn theo hỏi.

“ Ừ, còn đằng kia nữa. Người phụ nữ quyền lực đứng đầu công ty Bắc Hy, tên Bắc Ngoại Giai. Cô ta đã có chồng nhưng nghe đồn là ly dị rồi, sau khi ly dị mới phát hiện mình mang thai”, Hàn Ngọc lắc đầu cảm thán nói.

“ À!”, Mỹ Dung gật đầu phụ họa.

“ Mỹ Dung, còn đằng kia nữa thấy không, cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy màu cam đỏ là con gái độc nhất của tập đoàn JAY đứng thứ năm trong top. Còn bên cạnh là chồng cô ấy tên gì ấy nhỉ”, Hàn Ngọc chỉ về góc nhỏ nói.

Nhìn theo hướng Hàn Ngọc, Mỹ Dung nhìn thấy bóng dáng cao ngất có chút quen thuộc kia, vẫn là vóc người ấy, vẫn gương mặt ấy, nụ cười ấm áp ấy. Chỉ là nó không thuộc về cô. Mỹ Dung cuối đầu lẩm bẩm:” Là Phi Tuấn“. Một cái tên từng làm cô mê luyến, cũng từng khiến cô đau lòng.

Hàn Ngọc nghe vậy quay lại nhìn Mỹ Dung, nói:” Cậu nói gì? Phi Tuấn. Cậu biết anh ta?”.

Mỹ Dung gật đầu, mỉm cười đáp:” Là người từng thương“.

“ Hả?”, Hàn Ngọc ngạc nhiên, không thể tin được nói tiếp “ Trái đất này đủ nhỏ“.

Long Thiên bước tới nhìn khuôn mặt ủ rũ của cô, đôi mày rậm nhíu lại, không vui nói:” Em còn tình cảm với hắn?”.

“ Không”, Mỹ Dung lắc đầu đáp.

“ Vậy biểu hiện này là sao?”, anh hỏi tiếp.

Mỹ Dung nhìn anh giọng nói nhỏ dần:” Không đủ can đảm để đối mặt“.

Long Thiên gõ mạnh lên đầu cô một cái:” Em sợ gì? Có tôi ở đây rồi“.

Xong, xong, cô nhất định là bị trúng tà rồi. Vì sao gần đây liên tiếp suy nghĩ mông lung vậy? Tâm thần luôn bị nhất cử nhất động của anh làm cho giao động vậy chứ. Mỗi câu anh nói ra đều làm tim cô đập thình thịch.

Hàn Ngọc trở mắt nhìn hai người.

“ Đối với một vài người dù có nhớ cách mấy cũng vĩnh viễn không thể nói ra, rốt cuộc chỉ còn lại tiếng thở dài”.

5. Chương 5: Chỉ Là Người Dưng...

Long Thiên nắm tay Mỹ Dung kéo cô bước nhanh ra ngoài.

Gió lạnh thổi tới, khiến cô có chút lạnh lẽo. Long Thiên cởi áo ngoài khoác lên người cho cô, anh nắm tay cô bước tới một góc khuất để tránh gió lạnh.

“ Sao lại ra đây?”, Mỹ Dung hỏi.

“ Như thế nào? Ở cùng một chỗ với tôi rất khó chịu sao?”, Long Thiên nhìn đỉnh đầu cô nói.

Mỹ Dung ngượng ngùng lắc đầu đáp:” Không phải vậy”.

“ Phi Tuấn, anh làm trò gì vậy? Rõ ràng tôi nghe thấy anh nói chuyện cùng cô ta”, một cô gái xinh đẹp vì giận dữ mà gương mặt vằn vẹo.

“ Em làm ầm cái gì? Anh với cô ta chỉ là nói chuyện thôi”, người đàn ông bên cạnh nói.

“ Hừ! Tôi xem ra thì anh và cô ta hẹn nhau ở trên giường thì có”, cô gái tức giận hét lên.

“ Em...Em điên cái gì?”, chàng trai kia bực tức nhưng vẫn nhỏ giọng đáp lại.

Mỹ Dung đứng ở góc tối liền nhìn thấy khung cảnh ở trước mắt kia rất rõ ràng:” Đó không phải là Phi Tuấn và vợ anh ta sao?”.

Long Thiên nhìn theo hướng của Mỹ Dung, khóe môi nhếch lên thành vòng cung đẹp mắt. Mỹ Dung có chút hoa mắt khi nhìn thấy nụ cười của anh.

Đúng lúc này, Phi Tuấn nhìn sang trùng hợp hai bên đều nhìn về phía đối phương.

Phi Tuấn ngạc nhiên nhìn cô, không biết là đã bao lâu rồi. Từ ngày chia tay, anh chưa từng nhìn thấy cô xuất hiện, dù là vô tình gặp cũng chưa một lần. Thời gian trôi qua, có vẻ như cô lại càng thêm xinh đẹp hơn, nét đẹp kiều hãnh của một loài hoa độc chí mạng.

Long Thiên ôm lấy eo Mỹ Dung cùng nhau bước ra, Mỹ Dung cơ hồ cảm nhận được bàn tay của anh có phần siết chặt hơn khi đến gần hai người kia.

“ Đã lâu không gặp, Phi Tuấn”, Mỹ Dung nở nụ cười tuyệt diệu chào anh và cô gái kia.

“ Mỹ Dung”, Phi Tuấn có chút bối rối nói.

“ Đây là giám đốc tập đoàn THỊ GIA a!”, vợ Phi Tuấn lên tiếng.

Lúc này Phi Tuấn mới quay đầu nhìn đến người đàn ông bên cạnh cô, nhìn hai người có chút thân mật lòng anh dâng lên cảm giác khó chịu đến không hiểu nổi.

“ Thật trùng hợp, tôi và vợ muốn ra đây hít gió một chút. Không ngờ lại gặp nhau ở đây”, Long Thiên miệng cười mà lòng không cười nói.

“ Vợ?”, Phi Tuấn ngạc nhiên nói.

“ Là tương lai gần. Khi đó hai người nhớ đến tham dự cùng chúng tôi”, Long Thiên nói.

Mỹ Dung im lặng không nói gì, có lẽ cô đã quen với cách nói chuyện của anh rồi.

Vợ Phi Tuấn liền mỉm cười, gật đầu phụ họa:” Đó là điều tất nhiên rồi”.

“ Chúng tôi đi trước”, Long Thiên ôm lấy Mỹ Dung đi tới.

Cứ như vậy họ lướt qua nhau, mỗi người một suy nghĩ, mọi người có một cảm giác của riêng mình. Nhưng đối với Mỹ Dung, cô biết rằng bây giờ anh đối với cô không hơn không kém chính là người đứng, một người đứng từng thương.

Cô tự nhủ” cảm ơn người đã mang đến những nghịch cảnh cho mình. Vì nhờ nó mà cô có thể trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn”.

Có người từng hỏi cô “ cậu có hận hấn ta không”. Thật lòng mà đáp “ Cô chưa từng hận thù anh. Hận thù người khác là một mất mát lớn nhất đối với mình. Hận là lấy sai lầm của người khác để dày vò bản thân, sau cùng là hủy diệt chính mình. Cho nên cô không hận anh”.

“ Hồi ức của tuổi trẻ....”

Con đường thật dài, hai bên hông là những thân cây to lớn, cành lá vươn ra rợp bóng cả con đường. Khi cơn gió lạnh thổi qua, một vài chiếc lá sẽ thả mình đáp về với đất mẹ.

Mỹ Dung ngồi sau chiếc xe đạp nhìn từng chiếc lá rơi rụng trong lòng có chút băng khuâng chút lưu luyến. Cảnh sắc của mùa thu, không khí se lạnh của nó làm lòng người có chút mất mát, chút buồn vu vơ thoáng qua.

Phi Tuấn đạp xe chở cô đi khắp con phố nhỏ, qua từng con phố của thị trấn. Cứ như vậy, họ đưa nhau đi trên khắp phố xá, rồi khi mệt mỏi sẽ dừng chân cùng ngồi xuống uống nước rồi nghỉ mệt. Nói cười nhau những câu chuyện vui buồn.

“ Tại sao em lại thích hoa hồng?”, Phi Tuấn mỉm cười như cơn gió xuân thấp thoáng dưới ánh ban trưa.

“ Anh không biết câu chuyện về hoa hồng sao?”, Mỹ Dung nhìn bầu trời đáp.

“ Anh rất bận rộn, làm sao có thời gian để tìm hiểu những thứ này”, anh lắc đầu nói.

“ À!”, Mỹ Dung nhìn anh lại nói:” Vậy em sẽ nói cho anh biết câu chuyện về hoa hồng”, tiếng nói trong trẻo như chuông bạc của cô như đưa người ta lạc vào một thế giới khác, một thế giới không tồn tại mang tên cổ tích.

“ Ngày xưa ngày xưa thật xưa lắm, có một quốc vương ở tận phương trời xa xôi bên một khu rừng rộng lớn và rậm rạp. Vương quốc này sống thật hòa bình và yên vui sau một thời gian dài triền miên người dân phải đấu tranh để dành quyền độc lập. Và vị anh hùng chỉ huy người dân của quốc gia này đã được dân chúng tôn lên làm vị vua đầu tiên.

Sau thời gian dài chinh chiến, họ chỉ lo an hưởng thái bình và sống cho những quyền lợi của cá nhân mình. Vị hoàng đế kia cũng vậy, ngất ngưỡng trên ngai vàng và hào quang của quyền vị, ông đã bỏ bê việc nước, quên cả chăm sóc cho dân và để mặc lũ bầy tôi tham danh lợi cai trị dân chúng. Vì muốn hoàng đế lãng quên với việc triều chính, bọn tham quan đã chọn một thiếu nữ đẹp tuyệt vời để vua lập làm hoàng hậu. Nhưng trái với ý muốn của bọn quan lại, hoàng hậu lúc nào cũng hết lời khuyên răn nhà vua nên lo cho dân chúng và chỉnh đốn việc triều chính. Lũ quan lại rất ghét hoàng hậu, nhưng không làm gì được vì nhà vua quá thương yêu nàng.

Cho đến ngày kia, sau một thời gian thụ thai, hoàng hậu sinh ra một đứa bé thật kháu khỉnh, dễ thương. Lạ lùng thay, thân thể của đứa bé trai đó lại trong suốt như pha lê, đến độ thấy rõ từng đường gân, mạch máu và trái tim. Thấy cơ hội đã đến, bọn tham quan bèn dèm pha với nhà vua rằng hoàng hậu là một phù thủy trá hình và tuyên truyền tin này ra ngoài cho toàn dân.

Trước áp lực của bầy tôi và sự phản đối của dân chúng, nhà vua đã truất phế hoàng hậu ra khỏi hoàng cung cùng với đứa bé lạ lùng kia. Trở thành một thường dân, hoàng hậu đem con đi khỏi hoàng cung. Đi tới nơi đâu cũng bị dân chúng chửi mắng và xua đuổi. Suốt con đường tìm nơi ẩn trú, hoàng hậu đã bị bao kẻ ném đá, dùng gậy đánh đập mà chỉ biết cắn răng dùng thân thể mình để che chở cho đứa con thơ. Một ngày kia, nghe tin vương quốc này đang trở nên yếu thế, một quốc gia khác bèn đem quân sang xâm lấn lãnh thổ. Khi quân xâm lăng tràn qua bờ cõi, toàn dân trong nước ai cũng tự lo thân và trốn tránh nghĩa vụ. Nhà vua lúc đó đã lớn tuổi mà vẫn bị lũ bầy tôi tham sống sợ chết làm áp lực bắt đem một toán quân ra chiến

đầu. Sức mình thì yếu, sức địch thì mạnh. Sự thất bại đến với nhà vua thật nhanh chóng. Dẫn tàn quân chạy về hoàng thành thì mới hay lũ tham quan đã đem dâng cho giặc tự bao giờ. Phần chí, nhà vua quyết liều mình đem quân cố chiếm lại thành trì nhưng cuối cùng phải ngã ngựa vì một mũi tên có tẩm thuốc độc. Nhà vua được một số quân trung thành cứu thoát và chạy trốn đến bên bờ rừng. Nhìn lại binh sĩ lớp bị thương, lớp bỏ mình chung quanh, nhà vua lấy làm hối hận rằng mình đã không nghe lời hoàng hậu khuyên ngày trước. Nhớ đến hoàng hậu, nhà vua lại nhớ đến đứa con thơ vô tội của mình ngày xưa. Rồi nhà vua ngã bệnh vì vết thương hành hạ. Bên ngoài thì địch quân vây khốn, trong rừng thì binh sĩ liều mạng để tử thủ với quân thù. Nhà vua lập đồn trong rừng làm chiến khu và để tập luyện binh sĩ.

Ngày qua ngày, dưới ách đô hộ nghiệt khắc của quân xâm lăng, người dân của vương quốc đó càng nghe đồn thêm về một quốc gia trong khu rừng già huyền bí nọ. Dần dần, người dân tìm cách trốn đi và tìm vào rừng để gia nhập. Phía quân xâm lăng cũng điều ngao, họ cho người trà trộn vào trong rừng nhưng kế hoạch không thi hành được vì không thể nào giả mạo được lớp gai cứng mọc trên thân thể của người dân bản xứ. Người dân đã biết đoàn kết để tạo cho khuyết điểm trên thân thể mình thành ưu điểm để chống giặc ngoại xâm. Một ngày kia, với binh hùng tướng mạnh, nhà vua bắt đầu công cuộc đánh lại quê hương. Lần này, với đoàn quân thiện chiến và với lòng tin thống nhất, nhà vua đã chiếm lại được thành trì và xua đuổi quân xâm lăng ra khỏi lãnh thổ.

Không may, trong trận chiến cuối cùng nhà vua lại bị thương. Vốn đã yếu sức vì tuổi già, lại còn lao lực trong trận chiến dài đằng đẳng, nhà vua bệnh ngày càng thêm nặng. Toàn dân trong nước chưa kịp reo mừng đánh lại độc lập đã phải mang nỗi buồn cho tình trạng ngày càng nguy ngập của nhà vua. Biết mình sắp chết, nhà vua trong cơn sốt đã thốt lên rằng:

”Ta chết cũng đành lòng, nhưng trời ơi, sao ta thêm được một lần ôm đứa con mà ta chưa hề biết mặt!...”

Bỗng nhiên có tin báo từ bên ngoài thành có một người thầy thuốc nói sẽ trị hết bệnh cho nhà vua. Cửa hoàng thành rộng mở. Người thầy thuốc bước vào hoàng cung với tấm vải thô che kín thân thể mà không ai nhìn thấy mặt. Khi đến gần giường bệnh, người thầy thuốc đứng lặng yên thật lâu bên nhà vua mà không nói tiếng nào. Khi nghe nhà vua gọi con trong cơn sốt, người thầy thuốc rơi lệ. Giọt lệ nhỏ xuống trên gòVết bao vết thương trên mình, hoàng hậu bỗng con đến khu rừng già và ngã ra vì kiệt sức. Nhìn hài nhi mới ra đời trong lúc biết mình sắp chết, hoàng hậu không biết làm gì hơn là đưa tay vuốt ve con mình vài lần, nước mắt tuôn ra và trút hơi thở cuối cùng.

Đứa bé nằm bên mẹ không ai cho ăn nên khóc lên thảm thiết vì cơn đói. Tiếng khóc vang lên tận chín tầng trời làm Thượng Đế động lòng ngó xuống trần gian. Khi thấy hoàn cảnh thương tâm đó, Thượng Đế nổi giận vì lòng tàn ác của người dân vương quốc kia. Ngài bèn sai thiên thần mang đứa bé vô rừng chăm sóc cho nó lớn lên trong tình thương của thiên nhiên và muôn cầm. Sau đó, ngài ban một lời nguyện khiến cho toàn thân thể của từng người dân bị gai nhọn mọc đầy người, để suốt đời không ai được gần gũi ai cho đến khi mọi người biết thương yêu nhau. Từ đó người dân của quốc gia này đều mang trên mình một lớp gai, từ vua tới cho đến hạng bần cùng. Nhưng dù cho lớp gai trên mình ngày một dài và cứng nhọn theo lòng tham ngày càng to lớn, họ cứ sống cho cá nhân mình mặc dù phải trả giá cho lòng vị kỷ đó bằng sự cô đơn khủng khiếp dẫn vật tâm linh.

má nhăn nheo của nhà vua làm nhà vua thức tỉnh và mở mắt nhìn người đang đứng bên cạnh mình. Khi nhà vua đưa tay lên vói, người thầy thuốc bèn nắm chặt lấy tay nhà vua, quì xuống bên cạnh người và nói rằng:

”Thưa phụ hoàng, con đây!”.

Rồi người thầy thuốc hất tấm vải thô che mình xuống đất để lộ ra một thân thể trong suốt như pha lê. Để chữa bệnh cho cha, vị hoàng tử nâng vua cha lên và ôm người thật chặt vào lòng, mặc cho những gai nhọn đâm vào người thật sâu. Và máu chàng đã chảy ra. Lạ thay, khi máu của chàng thấm lên thân thể của nhà vua thì nhà vua cũng thấy mình khỏe lại. Và kỳ diệu hơn nữa, lớp gai nhọn trên thân thể nhà vua cũng tan biến dần theo từng giọt máu của vị hoàng tử đổ xuống.

Sau đó vị hoàng tử bèn đặt nhà vua nằm lại trên giường để dưỡng bệnh. Từ từ đứng dậy và bước đến người đứng gần mình nhất, vị hoàng tử ôm lấy người đó và nói:

”Chúng ta hãy thương yêu nhau. Bất cứ hình phạt nặng nề nào của Thượng Đế cũng đều được giảm bớt nếu chúng ta biết chân thành yêu thương nhau”.

Rồi cứ thế từ người này sang người khác, chàng đi khắp thành mà ôm từng người một, từ ông lão nghèo nàn đến người thương gia giàu sang, từ em bé tật nguyền đến chàng thanh niên khỏe mạnh. Và cứ thêm mỗi người được ôm thì vị hoàng tử càng yếu dần theo từng giọt máu ứa ra trên thân thể họ. Cho đến lúc kiệt sức, chàng quỵ xuống bên đường. Tuy vậy, chàng vẫn mở rộng vòng tay kêu gọi mọi người đến cùng chàng mà chia sẻ sống. Mọi người nức nở khóc trước tình thương bao la của chàng. Những người sau cùng chưa được thoát bệnh đồng quỵ xuống bên chàng mà nói:

”Chúng tôi xin hoàng tử đừng lao lực thêm nữa. Chúng tôi thành tâm nguyện mang lớp gai này trên mình để người còn được sống cùng chúng tôi”.

Lạ thay, từ trên thình không bỗng có tiếng nhạc thánh thót vang lên và có lời truyền của Thượng Đế phán rằng:

”Lành thay! Các người hiểu được tình yêu thương chân thật và bỏ đi lòng tị hiềm, ích kỷ. Dám hy sinh bản thân mình cho đồng loại là định nghĩa của yêu thương vậy”.

Rồi cùng với thình âm tan dần vào không gian, các lớp gai trên thân hình của những người còn lại đều biến mất đi. Khi người ta nhìn lại thì vị hoàng tử đang khép mắt lại với lời nói thật hiền hòa thoát ra theo làn hơi thở sau cùng:

”Hạnh phúc là có nhau hôm nay để sống. Yêu thương là biết sống làm sao để ta có nhau ngày mai. Các bạn của tôi ơi, hãy nhớ rằng hạnh phúc không phải là của riêng ta để cho đi hay lấy lại. Hạnh phúc chỉ đến với ta khi ta biết yêu thương lẫn nhau và chia sẻ cho nhau tình thương đó...”

Rồi chàng lìa đời sau câu nói đó. Ngày hôm sau, dưới sự hướng dẫn của nhà vua, toàn dân trong thành đã đưa di thể của chàng xuống lòng đất muôn đời, bên cạnh khu rừng nọ. lạ thay, khi xác của chàng vừa được chôn dưới lòng đất xong, người ta bỗng thấy có những chim muông, cầm thú kéo thành đoàn từ trong rừng ra nằm quanh ngôi mộ của chàng thật lặng yên và buồn bã. Một năm sau, người ta thấy trên ngôi mộ của chàng và chung quanh khu vực đó mọc lên những bông hoa đỏ tươi như máu với thật nhiều gai nhọn từ gốc đến ngọn. Người ta cho đó là sự kết tinh lại của tình thương của chàng hoàng tử để nhắc nhở cho người đời bài học cao cả nhất về yêu thương và hạnh phúc. Và người ta gọi loài hoa đó là hoa Hồng.

Và mãi mãi đến ngày nay, dù mang nhiều màu sắc khác nhau, loài hoa đó vẫn tượng trưng cho sự yêu thương.”

Phi Tuấn ngơ ngàng nhìn Mỹ Dung, thì ra đằng sau hoa hồng còn là cả một chuỗi sự tích cơ đấy.

“ Em tin vào câu chuyện ấy sao?”

“ Tin thì sao mà không tin thì sao. Chẳng phải có những thứ mặc dù không muốn tin nhưng ta vẫn phải tin sao?”, Mỹ Dung nhẹ nhàng nói.

Dưới ánh chiều tà của mùa thu, hai con người hai cách nghĩ ấy chỉ lặng lẽ suy nghĩ miên man về một thứ gì đó mà chính họ cũng không nắm chắc được.

Mỹ Dung hép lại cuốn nhật ký đã có chút cũ kỹ, hồi ức vốn là thứ tươi đẹp nhất là tình yêu mà cô dành cho Phi Tuấn. Chỉ đơn giản là yêu thương, là bao dung, là cố chấp như vậy.

Chuyện đã qua vẫn còn nguyên trong trí nhớ, nhưng cô và anh thì đã vẫy tay chào nhau rồi. Từng hy vọng rằng đây là bến đỗ, cuối cùng cuộc sống lại bảo rằng chúng ta là khách qua đường với nhau mà thôi. Hành trình vẫn còn ở phía trước, chỉ có thể nói “ Bảo trọng” rồi biệt ly. Ai tiếp tục con đường của người này. Theo thời gian ký ức có thể phai mờ có thể rõ nét, những chẳng bao giờ còn nữa những khoảnh khắc cùng nhau tâm tình như xưa.

Mỹ Dung nhẹ nhàng bỏ cuốn nhật ký vào đồng lửa rực rỡ của màn đêm, đã đến lúc chôn vùi nó rồi. Hồi ức ấy sẽ mãi chìm vào dĩ vãng, nơi vốn thuộc về nó.

Mỹ Dung mỉm cười, nói thầm:” Tạm biệt hồi ức!”.

6. Chương 6: Hồi Ức Của Tuổi Trẻ....

Con đường thật dài, hai bên hông là những thân cây to lớn, cành lá vươn ra rợp bóng cả con đường. Khi cơn gió lạnh thổi qua, một vài chiếc lá sẽ thả mình đáp về với đất mẹ.

Mỹ Dung ngồi sau chiếc xe đạp nhìn từng chiếc lá rơi rụng trong lòng có chút băng khuâng chút lưu luyến. Cảnh sắc của mùa thu, không khí se lạnh của nó làm lòng người có chút mất mát, chút buồn vu vơ thoáng qua.

Phi Tuấn đạp xe chở cô đi khắp con phố nhỏ, qua từng con phố của thị trấn. Cứ như vậy, họ đưa nhau đi trên khắp phố xá, rồi khi mệt mỏi sẽ dừng chân cùng ngồi xuống uống nước rồi nghỉ mệt. Nói chuyện vui buồn.

“ Tại sao em lại thích hoa hồng?”, Phi Tuấn mỉm cười như cơn gió xuân thấp thoáng dưới ánh ban trưa.

“ Anh không biết câu chuyện về hoa hồng sao?”, Mỹ Dung nhìn bầu trời đáp.

“ Anh rất bận rộn, làm sao có thời gian để tìm hiểu những thứ này”, anh lắc đầu nói.

“ À!”, Mỹ Dung nhìn anh lại nói:” Vậy em sẽ nói cho anh biết câu chuyện về hoa hồng”, tiếng nói trong trẻo như chuông bạc của cô như đưa người ta lạc vào một thế giới khác, một thế giới không tồn tại mang tên cổ tích.

“ Ngày xưa ngày xưa thật xưa lắm, có một quốc vương ở tận phương trời xa xôi bên một khu rừng rộng lớn và rậm rạp. Vương quốc này sống thật hòa bình và yên vui sau một thời gian dài triều miên người dân phải đấu tranh để dành quyền độc lập. Và vị anh hùng chỉ huy người dân của quốc gia này đã được dân chúng tôn lên làm vị vua đầu tiên.

Sau thời gian dài chinh chiến, họ chỉ lo an hưởng thái bình và sống cho những quyền lợi của cá nhân mình. Vị hoàng đế kia cũng vậy, ngất ngưỡng trên ngai vàng và hào quang của quyền vị, ông đã bỏ bê việc nước, quên cả chăm sóc cho dân và để mặc lũ bầy tôi tham danh lợi cai trị dân chúng. Vì muốn hoàng đế lãng quên với việc triều chính, bọn tham quan đã chọn một thiếu nữ đẹp tuyệt vời để vua lập làm hoàng hậu. Nhưng trái với ý muốn của bọn quan lại, hoàng hậu lúc nào cũng hết lời khuyên răn nhà vua nên lo cho dân chúng và chỉnh đốn việc triều chính. Lũ quan lại rất ghét hoàng hậu, nhưng không làm gì được vì nhà vua quá thương yêu nàng.

Cho đến ngày kia, sau một thời gian thụ thai, hoàng hậu sinh ra một đứa bé thật kháu khỉnh, dễ thương. Lạ lùng thay, thân thể của đứa bé trai đó lại trong suốt như pha lê, đến độ thấy rõ từng đường gân, mạch máu và trái tim. Thấy cơ hội đã đến, bọn tham quan bèn dèm pha với nhà vua rằng hoàng hậu là một phù thủy trá hình và tuyên truyền tin này ra ngoài cho toàn dân.

Trước áp lực của bầy tôi và sự phản đối của dân chúng, nhà vua đã truất phế hoàng hậu ra khỏi hoàng cung cùng với đứa bé lạ lùng kia. Trở thành một thường dân, hoàng hậu đem con đi khỏi hoàng cung. Đi tới nơi đâu cũng bị dân chúng chửi mắng và xua đuổi. Suốt con đường tìm nơi ẩn trú, hoàng hậu đã bị bao kẻ ném đá, dùng gậy đánh đập mà chỉ biết cắn răng dùng thân thể mình để che chở cho đứa con thơ. Một ngày kia, nghe tin vương quốc này đang trở nên yếu thế, một quốc gia khác bèn đem quân sang xâm lấn lãnh thổ. Khi quân xâm lăng tràn qua bờ cõi, toàn dân trong nước ai cũng tự lo thân và trốn tránh nghĩa vụ. Nhà vua lúc đó đã lớn tuổi mà vẫn bị lũ bầy tôi tham sống sợ chết làm áp lực bắt đem một toán quân ra chiến đấu. Sức mình thì yếu, sức địch thì mạnh. Sự thất bại đến với nhà vua thật nhanh chóng. Dẫn tàn quân chạy về hoàng thành thì mới hay lũ tham quan đã đem dâng cho giặc tự bao giờ. Phẫn chí, nhà vua quyết liều mình đem quân cố chiếm lại thành trì nhưng cuối cùng phải ngã ngựa vì một mũi tên có tẩm thuốc độc. Nhà vua được một số quân trung thành cứu thoát và chạy trốn đến bên bờ rừng. Nhìn lại binh sĩ lớp bị thương, lớp bỏ mình chung quanh, nhà vua lấy làm hối hận rằng mình đã không nghe lời hoàng hậu khuyên ngày trước. Nhớ đến hoàng hậu, nhà vua lại nhớ đến đứa con thơ vô tội của mình ngày xưa. Rồi nhà vua ngã bệnh vì vết thương hành hạ. Bên ngoài thì địch quân vây khốn, trong rừng thì binh sĩ liều mạng để tử thủ với quân thù. Nhà vua lập đồn trong rừng làm chiến khu và để tập luyện binh sĩ.

Ngày qua ngày, dưới ách đô hộ nghiệt khắc của quân xâm lăng, người dân của vương quốc đó càng nghe đồn thêm về một quốc gia trong khu rừng già huyền bí nọ. Dần dần, người dân tìm cách trốn đi và tìm vào rừng để gia nhập. Phía quân xâm lăng cũng điều ngoa, họ cho người trà trộn vào trong rừng nhưng kế hoạch không thi hành được vì không thể nào giả mạo được lớp gai cứng mọc trên thân thể của người dân bản xứ. Người dân đã biết đoàn kết để tạo cho khuyết điểm trên thân thể mình thành ưu điểm để chống giặc ngoại xâm. Một ngày kia, với binh hùng tướng mạnh, nhà vua bắt đầu công cuộc đánh lại quê hương. Lần này, với đoàn quân thiện chiến và với lòng tin thống nhất, nhà vua đã chiếm lại được thành trì và xua đuổi quân xâm lăng ra khỏi lãnh thổ.

Không may, trong trận chiến cuối cùng nhà vua lại bị thương. Vốn đã yếu sức vì tuổi già, lại còn lao lực trong trận chiến dài đằng đẳng, nhà vua bệnh ngày càng thêm nặng. Toàn dân trong nước chưa kịp reo mừng đánh lại độc lập đã phải mang nỗi buồn cho tình trạng ngày càng nguy ngập của nhà vua. Biết mình sắp chết, nhà vua trong cơn sốt đã thốt lên rằng:

“Ta chết cũng đành lòng, nhưng trời ơi, sao ta thêm được một lần ôm đứa con mà ta chưa hề biết mặt!...”

Bỗng nhiên có tin báo từ bên ngoài thành có một người thầy thuốc nói sẽ trị hết bệnh cho nhà vua. Cửa hoàng thành rộng mở. Người thầy thuốc bước vào hoàng cung với tấm vải thô che kín thân thể mà không ai nhìn thấy mặt. Khi đến gần giường bệnh, người thầy thuốc đứng lặng yên thật lâu bên nhà vua mà không nói tiếng nào. Khi nghe nhà vua gọi con trong cơn sốt, người thầy thuốc rơi lệ. Giọt lệ nhỏ xuống trên gò má, với bao vết thương trên mình, hoàng hậu bỗng con đến khu rừng già và ngã ra vì kiệt sức. Nhìn hài nhi mới ra đời trong lúc biết mình sắp chết, hoàng hậu không biết làm gì hơn là đưa tay vuốt ve con mình vài lần, nước mắt tuôn ra và trút hơi thở cuối cùng.

Đứa bé nằm bên mẹ không ai cho ăn nên khóc lên thảm thiết vì cơn đói. Tiếng khóc vang lên tận chín tầng trời làm Thượng Đế động lòng ngó xuống trần gian. Khi thấy hoàn cảnh thương tâm đó, Thượng Đế nổi giận vì lòng tàn ác của người dân vương quốc kia. Ngài bèn sai thiên thần mang đứa bé vô rừng chăm sóc cho nó lớn lên trong tình thương của thiên nhiên và muôn cầm. Sau đó, ngài ban một lời nguyện khiến cho toàn thân thể của từng người dân bị gai nhọn mọc đầy người, để suốt đời không ai được gần gũi ai cho đến khi mọi người biết thương yêu nhau. Từ đó người dân của quốc gia này đều mang trên mình một lớp gai, từ vua tới cho đến hạng bần cùng. Nhưng dù cho lớp gai trên mình ngày một dài và cứng nhọn theo lòng tham ngày càng to lớn, họ cứ sống cho cá nhân mình mặc dù phải trả giá cho lòng vị kỷ đó bằng sự cô đơn khủng khiếp dần vật tâm linh.

má nhăn nheo của nhà vua làm nhà vua thức tỉnh và mở mắt nhìn người đang đứng bên cạnh mình. Khi nhà vua đưa tay lên vói, người thầy thuốc bèn nắm chặt lấy tay nhà vua, quì xuống bên cạnh người và nói rằng:

“Thưa phụ hoàng, con đây!”

Rồi người thầy thuốc hất tấm vải thô che mình xuống đất để lộ ra một thân thể trong suốt như pha lê. Để chữa bệnh cho cha, vị hoàng tử nâng vua cha lên và ôm người thật chặt vào lòng, mặc cho những gai nhọn đâm vào người thật sâu. Và máu chàng đã chảy ra. Lạ thay, khi máu của chàng thấm lên thân thể của nhà vua thì nhà vua cũng thấy mình khỏe lại. Và kỳ diệu hơn nữa, lớp gai nhọn trên thân thể nhà vua cũng tan biến dần theo từng giọt máu của vị hoàng tử đổ xuống.

Sau đó vị hoàng tử bèn đặt nhà vua nằm lại trên giường để dưỡng bệnh. Từ từ đứng dậy và bước đến người đứng gần mình nhất, vị hoàng tử ôm lấy người đó và nói:

“Chúng ta hãy thương yêu nhau. Bất cứ hình phạt nặng nề nào của Thượng Đế cũng đều được giảm bớt nếu chúng ta biết chân thành yêu thương nhau.”

Rồi cứ thế từ người này sang người khác, chàng đi khắp thành mà ôm từng người một, từ ông lão nghèo nàn đến người thương gia giàu sang, từ em bé tật nguyền đến chàng thanh niên khỏe mạnh. Và cứ thêm mỗi người được ôm thì vị hoàng tử càng yếu dần theo từng giọt máu ứa ra trên thân thể họ. Cho đến lúc kiệt sức, chàng quì xuống bên đường. Tuy vậy, chàng vẫn mở rộng vòng tay kêu gọi mọi người đến cùng chàng mà chia sẻ sống. Mọi người nức nở khóc trước tình thương bao la của chàng. Những người sau cùng chưa được thoát bệnh đồng quì xuống bên chàng mà nói:

“Chúng tôi xin hoàng tử đừng lao lực thêm nữa. Chúng tôi thành tâm nguyện mang lớp gai này trên mình để người còn được sống cùng chúng tôi”.

Lạ thay, từ trên thính không bỗng có tiếng nhạc thánh thót vang lên và có lời truyền của Thượng Đế phán rằng:

“Lành thay! Các người hiểu được tình yêu thương chân thật và bỏ đi lòng tị hiềm, ích kỷ. Dám hy sinh bản thân mình cho đồng loại là định nghĩa của yêu thương vậy”.

Rồi cùng với thính âm tan dần vào không gian, các lớp gai trên thân hình của những người còn lại đều biến mất đi. Khi người ta nhìn lại thì vị hoàng tử đang khép mắt lại với lời nói thật hiền hòa thoát ra theo làn hơi thở sau cùng:

“Hạnh phúc là có nhau hôm nay để sống. Yêu thương là biết sống làm sao để ta có nhau ngày mai. Các bạn của tôi ơi, hãy nhớ rằng hạnh phúc không phải là của riêng ta để cho đi hay lấy lại. Hạnh phúc chỉ đến với ta khi ta biết yêu thương lẫn nhau và chia sẻ cho nhau tình thương đó...”

Rồi chàng lìa đời sau câu nói đó. Ngày hôm sau, dưới sự hướng dẫn của nhà vua, toàn dân trong thành đã đưa di thể của chàng xuống lòng đất muôn đời, bên cạnh khu rừng nọ. lạ thay, khi xác của chàng vừa được chôn dưới lòng đất xong, người ta bỗng thấy có những chim muông, cầm thú kéo thành đoàn từ trong rừng ra nằm quanh ngôi mộ của chàng thật lặng yên và buồn bã. Một năm sau, người ta thấy trên ngôi mộ của chàng và chung quanh khu vực đó mọc lên những bông hoa đỏ tươi như máu với thật nhiều gai nhọn từ gốc đến ngọn. Người ta cho đó là sự kết tinh lại của tình thương của chàng hoàng tử để nhắc nhở cho người đời bài học cao cả nhất về yêu thương và hạnh phúc. Và người ta gọi loài hoa đó là hoa Hồng.

Và mãi mãi đến ngày nay, dù mang nhiều màu sắc khác nhau, loài hoa đó vẫn tượng trưng cho sự yêu thương.”

Phi Tuấn ngơ ngàng nhìn Mỹ Dung, thì ra đằng sau hoa hồng còn là cả một chuỗi sự tích cơ đấy.

“ Em tin vào câu chuyện ấy sao?”

“ Tin thì sao mà không tin thì sao. Chẳng phải có những thứ mặc dù không muốn tin nhưng ta vẫn phải tin sao?”, Mỹ Dung nhẹ nhàng nói.

Dưới ánh chiều tà của mùa thu, hai con người hai cách nghĩ ấy chỉ lẳng lặng suy nghĩ miên man về một thứ gì đó mà chính họ cũng không nắm chắc được.

Mỹ Dung hép lại cuốn nhật ký đã có chút cũ kỹ, hồi ức vốn là thứ tươi đẹp nhất là tình yêu mà cô dành cho Phi Tuấn. Chỉ đơn giản là yêu thương, là bao dung, là cố chấp như vậy.

Chuyện đã qua vẫn còn nguyên trong trí nhớ, nhưng cô và anh thì đã vẫy tay chào nhau rồi. Từng hy vọng rằng đây là bến đỗ, cuối cùng cuộc sống lại bảo rằng chúng ta là khách qua đường với nhau mà thôi. Hành trình vẫn còn ở phía trước, chỉ có thể nói “ Bảo trọng” rồi biệt ly. Ai tiếp tục con đường của người nấy. Theo thời gian ký ức có thể phai mờ có thể rõ nét, những chẳng bao giờ còn nữa những khoảnh khắc cùng nhau tâm tình như xưa.

Mỹ Dung nhẹ nhàng bỏ cuốn nhật ký vào đồng lửa rực rỡ của màn đêm, đã đến lúc chôn vùi nó rồi. Hồi ức ấy sẽ mãi chìm vào dĩ vãng, nơi vốn thuộc về nó.

Mỹ Dung mỉm cười, nói thầm:” Tạm biệt hồi ức!”.

7. Chương 7: Vẫn Luôn Nhìn Em Từ Đằng Sau....

“ Cậu dậy chưa. Hôm nay, nhà tớ làm tiệc. Cậu mau mau đến phụ một tay đi”, Hàn Ngọc réo rắc ở đầu dây bên kia.

“ Tiệc gì? Nhà cậu không có người giúp việc à?”, Mỹ Dung nhún đôi mày liễu hỏi.

“ Không, tớ cho bọn họ về quê nghỉ ngơi vài ngày rồi. Với lại hôm nay là sinh nhật anh hai tớ. Tớ muốn tự tay làm”, Hàn Ngọc nói vọng lại.

“ Sao cơ? Sinh nhật Long Thiên ư?”. Mỹ Dung ngồi bật dậy nói.

“ Phải, phải, vậy cho nên chị dâu à. Cậu mau đến giúp tớ đi a!”.

“ Tớ biết rồi, tớ sẽ đến”, Mỹ Dung đáp.

--- -----ta là tuyến phân cách-----màu đen---- -----

Vài tiếng sau.

Hàn Ngọc vận một thân váy tím, một vài bông hoa điểm xuyến. Cô gật gù nhìn căn phòng có chút sâu xa:” Không tồi, không tồi a!”, rồi lại nói:” Một nhà ba người chúng ta ngồi ở vị trí này, ăn những món ăn do mỹ nhân Dung làm thì rõ là không tồi a!”.

“ Phì! Cậu bị ảo tưởng gì vậy chứ”, Mỹ Dung phì cười nói.

“ Tớ nói là sự thật a!”, Hàn Ngọc liếc Mỹ Dung nói.

“ Nhưng mà ba mẹ cậu đâu?”, Mỹ Dung tò mò hỏi.

“ Họ đi du lịch rồi, dắt nhau đi khắp nơi trên Châu lục a!”, Hàn Ngọc chu cái mỏ nhỏ nói.

“ Cuộc sống có tiền, thật là có khác”, Mỹ Dung gật đầu nói.

Căn nhà này là do Long Thiên mua, với tính cách lạnh lùng của anh thì ở riêng cũng không có gì là lạ. Cả ngôi nhà chỉ dùng toàn màu trắng làm chủ đạo, xung quanh cũng không có hoa hay cỏ gì, chỉ có đầy đủ các vật dụng cần thiết. Ngoài ra, những thứ như trang trí gì gì đó đều một chút cũng không có.

“ Hàn Ngọc, làm sao cậu vào được nhà của anh ấy?”, Mỹ Dung nhìn Hàn Ngọc nói.

“ Tớ trộm được lúc anh ấy đang lo làm việc. Hi hi!”, Hàn Ngọc cười gian xảo đáp.

“ Tớ vào phòng anh ấy, để hộp quà lên bàn nhé”, Mỹ Dung hỏi.

“ Cậu muốn làm gì cũng được thưa chị dâu”, Hàn Ngọc gật đầu cười nói.

Bước vào căn phòng của Long Thiên, Mỹ Dung không khỏi ngạc nhiên. Cô cứ nghĩ phòng của anh cũng sẽ có màu đen hoặc trắng, nhưng không phải vậy. Căn phòng rất gọn gàng, sạch sẽ được trang trí sang trọng lấy màu đỏ làm chủ đạo. Chiếc giường rộng lớn được đặt ngay ngắn ở giữa phòng, tiến đến chiếc bàn làm việc của anh. Mỹ Dung không khỏi hết hoảng, cô đặt hộp quà xuống bàn rồi cầm lên khung hình ở trên bàn. Một cô gái với mái tóc dài màu đen thả ngang lưng đang mỉm cười dưới ánh nắng trên tay cầm tấm bằng tốt nghiệp. Đây chính là cô mà? Nhưng tại sao nó lại nằm ở đây? Là anh đã chụp lên cô sao? Nhưng mà lúc đó anh rời đi du học rất lâu rồi?. Vô vàng suy nghĩ cứ luẩn quẩn trong đầu cô, khiến cô không thể nào hiểu được.

“Nếu cô muốn biết. Đến nhà hẳn sẽ biết”, trong đầu cô bỗng nhớ đến câu nói của Võ Bắc Y. Chuyện này là thế nào?

Cô đưa mắt nhìn một lượt quanh căn phòng, chiếc bàn cạnh góc giường của Long Thiên cũng có một bức ảnh. Mỹ Dung bước đến cầm lên xem, là bức hình chụp lên lúc cô ngủ gục trong thư viện. Sau đó, cô tò mò bước vào một căn phòng nhỏ trong phòng anh. Giây phút cô bước vào đây, cô biết rằng nhịp tim của mình đã hoàn toàn không theo một quy luật nhất định nữa rồi.

Căn phòng bé nhỏ này, ngoài ánh đèn lung linh màu sắc thì nó hoàn toàn chỉ dùng để trưng bày hình ảnh và tranh vẽ. Mà những bức hình này đều là cô.

Mỹ Dung tiến lên trên vài bước, bàn tay không tự giác được run lên nhẹ nhẹ. Bức ảnh này chụp cô từ đằng sau lúc tan học, bức này chụp cô lúc ngồi trong lớp, còn bức này chụp cô lúc ngồi sau chiếc xe đạp của Phi Tuấn. Mỹ Dung nghe thấy tiếng tim mình đập liên hồi như một cái trống đồng, cô nhìn sang bên phải

lại thấy một bức hình chụp cô từ đằng sau nhưng hơi mờ nhạt vì trời đã tối, còn bức này là lúc cô đi làm thêm....v...v....Có vô số bức hình mà ngay cả cô cũng không biết được mình đã lọt vào ống kính như thế nào.

Anh đã luôn theo dõi cô như vậy sao? Luôn từ đằng sau nhìn cô như vậy ư?.

Còn cô thì sao? Cô chưa một lần nào quay đầu để nhìn về hướng anh, chưa một lần nào cả.

“ Cậu làm gì mà lâu vậy?”, Hàn Ngọc nhìn Mỹ Dung có chút là lạ.

“ À, không có gì!”, Cô cười cười đáp lại.

“Anh tớ sắp về rồi, nào tắt đèn đi. Cậu đứng đằng trước, tớ đằng sau để dễ bật đèn hơn.

Mỹ Dung gật đầu.

“Cậu nhớ khi anh tớ mở cửa, cậu bước lên phía trước bắn pháo ra nhé. Lúc đó, tớ sẽ bật đèn và chúng ta cùng bài sinh nhật. Vậy nhé!”, Hàn Ngọc cười tít mắt nói.

“ À! Ừ”, cô gật đầu đáp.

Đồng hồ lại quay vòng vòng, tíc tắc tíc tắc, vài phút trôi qua. Đồng hồ chỉ bảy giờ, thì cánh cửa cuối cùng cũng mở ra. Thấy vậy, Mỹ Dung bước đến nhưng trở trêu thay cô còn chưa bắn được pháo, lại bị vướng vào sợi dây dưới chân làm cô nhanh chóng ngã về phía trước. Cô có thể hình dung được là mình sẽ nằm như một con ếch ở trên mặt đất đấy.

“ A!”, Mỹ Dung nhắm mắt la lên.

Khi cô mở mắt ra, chỉ nghe được tiếng cười trên đỉnh đầu và câu nói của anh:” Ngu ngốc“.

Cô nằm trợn vện trong vòng tay của anh, Mỹ Dung cảm nhận được mùi thơm tự nhiên trên cơ thể của anh, tiếng thở và nhịp đập của anh. Nó khiến mặt cô không tự giác được đỏ bừng lên

Hàn Ngọc nghe thấy vậy, vội bật đèn chạy ra:” Chuyện gì? Chuyện gì vậy?”

Mỹ Dung cúi đầu nói:” Xin lỗi, tớ không cẩn thận bị vấp“.

“ Sao? cậu có bị gì không? Có trầy xước không?”, Hàn Ngọc lo lắng hỏi.

Mỹ Dung lắc đầu, giọng nói nhỏ dần:” Không, tớ không bị gì“.

Nghe vậy, Hàn Ngọc thở phào nhẹ nhõm nói:” Vậy thì tốt”.

Long Thiên quan sát căn phòng, nhướn mày hỏi:” Đây là sao?”.

“ Là em và Mỹ Dung làm để mừng sinh nhật cho anh đấy”, Hàn Ngọc hắc cảm nhìn Long Thiên nói.

“ A?”, Long Thiên đưa mắt nhìn Mỹ Dung:” Thật vậy?”

Mỹ Dung gật đầu đáp:” Là như vậy“.

“ Anh hai, toàn bộ thức ăn này đều do Mỹ Dung chị dâu nấu”, Hàn Ngọc giống như một hướng dẫn viên du lịch đang giới thiệu cho du khách vậy.

Long Thiên cởi bỏ lớp áo ngoài, ngồi xuống bàn:” Vậy thì bắt đầu thôi“.

Hàn Ngọc hưng phấn gật gù đầu, quay sang nhìn Mỹ Dung:” Nhanh, cậu cầm bánh kem tới đây “, sau đó nhìn Long Thiên nói:” Anh hai, ước đi rồi thổi nến. Sau đó, mới ăn“.

Mỹ Dung cầm bánh kem socola đến trước mặt Long Thiên. Anh nhìn cô khéo môi nhếch lên một độ cong nhỏ, nhưng cũng đủ làm điên đảo trái tim cô rồi. Mỹ Dung không ngừng nguyên rửa chính mình bị sắc đẹp của hấn dụ hoặc.

Không biết anh ta ước nguyện cái gì, chỉ thấy anh ngồi đó hai mắt nhìn chăm chăm vào cô. Sau đó, nhẹ nhàng thổi một hơi tắt nến.

Hàn Ngọc tò mò hỏi:” Anh hai, anh ước cái gì vậy? Anh có ước em mau chóng kiếm được soái ca không?”.

Mỹ Dung phì cười nhìn Hàn Ngọc, lúc nào cô ấy cũng như vậy. Đôi khi, sống như vậy cũng thật tốt, vô âu, vô lo, không cần nghĩ đến tương lai, chỉ là vui vẻ như vậy mỗi ngày, mong muốn tìm được một nửa của mình.

“ Anh ước người đang đứng trước mặt anh có thể nghe được những suy nghĩ của anh”, Long Thiên nhìn Mỹ Dung.

“ Bệnh thần kinh”, Mỹ Dung liếc anh một cái rồi xoay người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Mỹ Dung ngồi tựa đầu vào bên ô cửa. Long Thiên chăm chú lái xe, hai người im lặng một lúc Mỹ Dung quay lại nhìn một nửa gương mặt của anh nói:” Tại sao lại chụp lên?”.

Long Thiên không ngạc nhiên với câu hỏi cô mà chỉ thản nhiên nói:” Vậy nếu chụp từ đằng trước em sẽ cho ư?”.

“Em,,,”, Mỹ Dung á khẩu. Tất nhiên nếu là lúc đó cô sẽ không cho rồi.

“ Vậy, sau khi anh đi du học. Tại sao, vẫn có những bức hình của tôi, hơn nữa là hầu hết cuộc sống sinh hoạt của tôi, đều nằm gọn trong những bức hình đó?”, Mỹ Dung khó hiểu nói.

“ Tôi vẫn luôn theo sát phía sau em. Chỉ là em không nhìn đến tôi “, Long Thiên nói.

“ Mỗi khi gặp khó khăn, hay có một vấn đề xảy ra anh đều xuất hiện đúng lúc là bởi vì anh chưa từng rời mắt khỏi em sao?”, Mỹ Dung nhìn anh hỏi.

“ Phải. Tôi không muốn người con gái của mình bị thương, không muốn thấy em khóc nên tôi chấp nhận nhìn em cười với hân. Nhưng không có nghĩa là tôi nhường em cho người khác“.

“...”, trái tim Mỹ Dung không ngừng co giật lại, cô thật sự bị anh mê hoặc sao?. Cô có thể yêu anh được sao? Cô có xứng với tình cảm của anh không?

“ Tôi đã nói nếu em rời khỏi tôi, em sẽ hối hận. Một lúc nào đó em sẽ phát hiện ra, em không thể rời bỏ tôi, cũng như tôi không thể sống thiếu em vậy”, Long Thiên quay đầu nhìn vào đôi mắt đen nháy của Mỹ Dung nói.

Tình yêu và các thiết bị điện tử giống nhau, tỉ lệ đào thải rất cao. Kiểu dáng và tính năng nâng cấp từng ngày từng giờ, nhưng bản chất bên trong muôn đời không thay đổi, yêu qua yêu lại, chẳng qua cũng chỉ có từng đó chuyện.

Cuộc đời chúng ta thường chỉ có đôi ba câu chuyện buồn nhưng chúng lặp lại nhiều lần. Mỗi một lần như vậy, ta lại đau cắt lòng y như lần đầu tiên.

Mỹ Dung có chút lo lắng, có chút sợ hãi. Sợ yêu một lần nữa, sợ bản thân yếu đuối sẽ dựa dẫm vào anh, rồi sợ anh sẽ bỏ cô lại. Sợ bản thân không xứng đáng với anh. Cô rất sợ...!

Hàng ngàn câu hỏi vây quanh trong đầu cô. Mỹ Dung nhìn dòng người ngoài kia, từng đôi hạnh phúc bên nhau. Liệu cô có thể có được niềm phúc đó không?

Một kiếp người, yêu và được yêu có bao nhiêu phần vui?. Có thể gặp được nhau là duyên phận, giữ được nhau là do bản thân. Cuối cùng ai có thể cùng ta nắm tay đi đến chân trời góc bể? Ai cùng ta vui buồn, ai sẽ ở bên ta đến phút cuối. Khi nhắm mắt, ai là người chấp nhận nằm bên ta đến hơi thở cuối cùng? Những câu hỏi ấy, đợi đến khi chúng ta chút đến hơi thở của cuộc đời, sống hết một kiếp người. Khi ấy, ta mới biết được người cuối cùng chấp nhận ở bên ta là ai...có lẽ là vậy....!!!

8. Chương 8:

Mỹ Dung bước xuống xe.

“ Cảm ơn anh “, Mỹ Dung mỉm cười chào anh.

Long Thiên cũng bước xuống xe, tiến đến Mỹ Dung. Bàn tay to lớn nắm lấy tay cô đem Mỹ Dung ôm vào lòng ngực to lớn.

“ Tôi yêu em”, anh thì thầm bên tai cô.

Mỹ Dung im lặng không phản kháng, không chống cự. Ở bên anh, cô cảm thấy mình rất an toàn, sự quan tâm, che chở của anh làm tim cô đã hoàn toàn gục ngã. Sau khi kết thúc một cuộc tình, cũng giống như một cánh cửa đã khép lại, một cánh cửa mới ra. Cô không thể nhìn về nơi đã khép lại, nhưng lại e ngại khi bước vào một cánh cửa mới. Đây mới là bến đỗ thật sự?

Phụ nữ, có lẽ luôn là như vậy! Vừa chờ mong yêu và được yêu, nhưng cũng sợ bị thương, đồng thời còn e ngại người đàn ông âu yếm mình có toàn tâm toàn ý yêu mình hay không?

Trong cõi sinh mệnh đầy biến cố này, cơ hội để tìm được người che chở, là nơi để ta dựa dẫm có thể chỉ đến một lần duy nhất mà thôi. Hướng về phía tương lai mờ mịt ấy, chỉ bằng quay đầu nhìn lại những điều đã đi qua, có phải nơi đây vẫn luôn có một cánh tay âm thầm đang dang rộng chờ đợi cô....

Mỹ Dung rưng rưng nước mắt, tiếng nói trong trẻo:” Em có thể sao? “

Long Thiên đưa đôi mắt phượng đẹp nhìn Mỹ Dung:” Có khi yêu, không cần phải nói ra. Chỉ cần dùng trái tim để cảm nhận thế là đủ rồi“.

Mỹ Dung cúi đầu, cô không dám nhìn vào đôi mắt của anh. Cô sợ bản thân mình sẽ bị chìm đắm trong đôi mắt ấy.

“ Long Thiên, em không xứng “, giọng nói chua xót vang lên.

“ Đối với tôi tình yêu không có khái niệm xứng hay không xứng. Mà là yêu hay không yêu. Em chỉ cần gạt đầu như vậy là đủ rồi”, Long Thiên nâng khuôn mặt xinh đẹp của Mỹ Dung bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình nói:” Người khác cho tôi bao nhiêu năm, tôi không cần. Tôi chỉ biết, tôi cần em cả đời“.

“ Long Thiên...”, Mỹ Dung nhìn anh, nước mắt lăn chã rơi xuống.

Long Thiên đưa tay lau đi từng giọt lệ của cô, thấy cô khóc lòng anh như thắt lại:” Tôi cho phép em khóc à? “.

Mỹ Dung lắc đầu:” Là tự nó rơi xuống thôi”.

Long Thiên cúi đặt lên môi cô, cảm xúc mềm mại chuyển đến khiến trái tim Mỹ Dung rung động mãnh liệt.

Đàn ông và phụ nữ sinh ra đều không vì chờ đợi một mối tình nào đó mà ở vậy, đã thuộc về quá khứ thì cứ để cho nó qua đi. Dù sao chỉ cần hết lòng với mối tình kế tiếp là được rồi.

Đêm dù lạnh lẽo thế nào, chỉ cần ở cạnh người mình yêu thì tất thấy cũng chỉ là không khí...

9. Chương 9: Là Duyên Hay Là Nghiệt....

“ Anh hai, sao anh lại mang cái tên ôn dịch này về đây”, Hàn Ngọc chống nạnh, cầm hắt lên cao quát lớn.

“ Đây là bạn anh, em nói chuyện cũng nên cẩn thận”, Long Thiên hờ lạnh nhìn Hàn Ngọc nói.

“ Không sao! Trẻ nhỏ khó dạy. Cứ kệ con bé”, Võ Bắc Y mỉm cười nói, đôi tay thon dài cầm tách trà ưa nhả đưa lên môi uống.

“ Anh! Anh cứ nhiên nói tôi trẻ nhỏ khó dạy? Còn cái gì? Cái gì con bé? Anh lớn hơn tôi bao nhiêu mà gọi tôi như vậy?”, Hàn Ngọc phun lửa chỉ tay vào mặt Võ Bắc Y quát.

“ Sao? em gái, em nói cái gì? Anh nói không sai mà, dẫu sao anh vẫn lớn hơn em”, Võ Bắc Y cười nụ cười có chút khiêu khích, đôi mắt híp lại nhìn Hàn Ngọc.

Long Thiên nhìn hai người bọn họ, tay không khỏi xoa xoa cái trán. Cứ mỗi lần gặp nhau là không khác gì chó mèo cắn nhau. Thật hết nói được.

“ Võ- Bắc - Y. Anh đợi đó. Sẽ có lúc tôi cho anh ném mùi vị trần thế cay hơn cả địa ngục cho anh thấy”, Hàn Ngọc gần từng chữ phun từ kẽ răng.

Võ Bắc Y tựa người ra ghế sau, ngửa đầu cười lớn:” Tôi rất mong chờ“.

Hàn Ngọc hừ lạnh rồi đi.

Mỹ Dung ngồi trước bàn trang điểm, tô lên môi ít son. Hôm nay, cô mặc một chiếc váy màu đen ôm toàn thân, làn da bạch ngọc vì thế mà càng được tôn lên, mái tóc dài được cột lên gọn gàng.

Bước đi trên con đường yên bình, bầu trời trong xanh với những đám mây trắng xóa làm lòng người bình yên đến lạ lùng.

Mỹ Dung đưa mắt nhìn quanh. Nơi đây là nghĩa trang bao nhiêu người nằm, nơi mà khi ta mỗi bước chân sẽ tìm về đây nương náu. Cuộc đời ai rồi cũng sẽ băng qua con đường chia thể giới.

Mỹ Dung dừng bước cầm đóa hoa hồng màu trắng, dưới nắng ban mai cô nở nụ cười tỏa nắng, xinh đẹp như một vị thần tiên lạc vào cõi trần đầy một kiếp vui buồn này.

“ Ba mẹ, con gái đến thăm hai người đây. Ba mẹ vẫn khỏe chứ, có lẽ hai người đều rất hạnh phúc phải không?”.

Mỹ Dung ngồi xuống đưa tay nhẹ nhàng xoa lên khung hình ở phía trước:” Con rất nhớ hai người “.

Cô đặt bó hoa trên tay xuống, cúi đầu nói:” Có phải con gái lớn lên rất đẹp không?”

Đôi mắt đẹp có chút bi thương, cánh môi anh đào kéo lên một nụ cười buồn. Trước mắt bỗng hiện lên hình ảnh của một cô bé con vui cười dưới một mái nhà đầy yêu thương và hạnh phúc, một người mẹ xinh đẹp dịu dàng, một người ba ấm áp, luôn cưng chiều cô con gái.

“ Ba mẹ, hôm nay con được điểm mười”

“ Con gái ba mẹ thật giỏi”

“ Lại đây mẹ có quà cho con nè”

“ Dung nhi, sau này lớn lên phải hảo hảo tìm một người yêu con thật lòng, nhớ chưa?”

“ Nhưng làm sao con biết được họ có thật lòng với con hay không a!?”

“ Con phải cảm nhận bằng trái tim, hãy nhìn vào hành động, cử chỉ của họ chứ đừng nghe lời hay tiếng ngọt của họ”

“ Nhưng mà con chỉ muốn ở với ba với mẹ thôi”

“ Đứa ngốc này“.....

.....

Những hồi ức tuổi thơ cơ hồ như làn gió thổi đến khiến cô hoài niệm mãi một thời đã qua.

“ Mỹ Dung, cậu đã đi thăm ba mẹ sao?”, Hàn Ngọc nâng ly cà phê uống rồi nói.

Mỹ Dung gật đầu:” Ừ”

“ Thôi nào, đừng buồn rầu như thế chứ”, Hàn Ngọc lay lay bàn tay của Mỹ Dung nũng nịu như đứa bé nói.

“ Cậu đó, lúc nào cũng như đứa bé”, Mỹ Dung nhìn Hàn Ngọc nói.

“ Thôi đi, hôm nay tớ đã rất bực mình khi gặp phải tên Võ Bắc Y kia”, Hàn Ngọc bực mình nói.

“A? Là như thế nào lại bực mình?”, Cô nhún mày tò mò hỏi.

Hàn Ngọc xua tay nói:” Thôi đi không muốn nhắc tới hắn ta.

Bỗng nhiên, Hàn Ngọc nhìn về phía cánh cửa ngạc nhiên nói:” Kia không phải là Phi Tuấn sao? Anh ta đang đi với cô nào vậy nhỉ?”.

Nghe vậy, Mỹ Dung quay đầu nhìn lại. Người đi bên cạnh Phi Tuấn chắc chắn không phải vợ anh ta, nhưng nhìn hai người bọn họ lại rất thân mật giống như một đôi tình nhân.

“ Nhìn cũng soái đấy, chỉ là với vẻ bề ngoài như vậy. Mà lại thuộc loại người ngoại tình lăng nhăng thì có chút uổng phí”, Hàn Ngọc ném ánh mắt khinh thường nói. Sau đó, nhìn Mỹ Dung cười nói:” Cậu thật hạnh phúc khi là người phụ nữ của anh tở. Anh hai tở luôn giữ khoảng cách với người khác phái, ngoại trừ cậu và tở cả mẹ tở nữa thì không ai lọt vào mắt anh ấy”.

Mỹ Dung trợn mắt nhìn cô:” Cái gì mà người phụ nữ của anh cậu?”.

“ Ha ha, sớm muộn gì cũng là vậy mà”, Hàn Ngọc cười lớn đáp.

Phi Tuấn không hiểu sau vừa lúc quay đầu lại vô tình nhìn thấy Mỹ Dung đang rời đi.

Mỹ Dung đang tính bước lên xe lại bị một bàn tay nắm lấy.

“ Mỹ Dung”

“ Phi Tuấn, có chuyện gì sao?”, Mỹ Dung ngạc nhiên nhìn anh, vừa nói cô vừa thoát ra cái nắm tay của anh.

“ Đã lâu không gặp, em có thể ngồi uống nước cùng anh được không?”, Phi Tuấn nói.

Hàn Ngọc thấy vậy khó chịu ra mặt lên tiếng:” Có chuyện gì nữa để mà nói, anh mau quay về mà nói với cô tình nhân kia ấy. Mỹ Dung lên xe”.

Mỹ Dung ngượng ngùng nhìn Phi Tuấn cười khan đáp:” Xin lỗi, bây giờ em còn có việc”.

Phi Tuấn thấy vậy vội nói:” Thế em cho anh số điện thoại đi. Có gì anh sẽ liên lạc với em”.

“ Ha? Nực cười đã có vợ rồi còn muốn xin số điện thoại người khác. Tôi nói cho anh biết, Mỹ Dung là vợ chưa cưới của anh tôi. Anh tốt nhất tránh xa ra một chút”, Hàn Ngọc khinh thường nhìn Phi Tuấn.

“ Phi Tuấn xin lỗi, nhưng em và anh bây giờ chẳng có gì để nói với nhau nữa. Nếu anh đã có vợ thì đừng đùa giỡn với người khác nữa, vì như vậy một người ghen một người sẽ tổn thương”, Mỹ Dung nhìn anh nói.

“ Phí lời với hấn làm gì”, Hàn Ngọc nắm tay Mỹ Dung lôi cô lên xe.

Phi Tuấn vội bước theo nói:” Mỹ Dung anh thật lòng yêu em, quá khứ hay bây giờ anh vẫn chưa từng quên được em. Hãy tin anh”.

Mỹ Dung quay lại nhìn Phi Tuấn thật lâu rồi đáp:” Em đã yêu người khác rồi. Trái tim em từ lâu đã không còn chỗ chứa cho anh nữa rồi. Nó đã kết thúc từ lâu rồi Phi Tuấn”. Sau đó, cô lên xe rời đi. Chỉ còn lại bóng dáng cao ngất kia đứng lại nhìn theo.

Quá khứ là anh bỏ cô, anh chọn sự nghiệp chọn tham vọng của mình, anh nhẫn tâm từ bỏ tình yêu ấy để tiến đến cái mà người đời gọi là danh vọng, quyền lực. Mặc cho cô có nài nỉ, có khóc bao nhiêu lần đi nữa, anh cũng chọn từ bỏ cô.

Bây giờ, anh lấy quyền gì mà đòi cô tha thứ?

Tại bệnh viện.

“ A! anh muốn giết tôi sao?”, Hàn Ngọc gào thét.

“ Cô không chịu ngồi yên thì làm sao tôi làm được”, Bác Y nhíu mày nói.

“ Anh cái đồ ôn dịch, chết bầm nhà anh”, Hàn Ngọc chỉ vào mặt Bác Y nói.

Chẳng biết bằng cách nào đó, Hàn Ngọc trợn tròn hai mắt nhìn Bác Y, miệng cô không thể phát ra âm thanh nào, hóa đá toàn tập.

“ Còn gào thét nữa, tôi sẽ hôn tiếp”, Bác Y hài lòng nhìn Hàn Ngọc nói.

“ Anh, anh cứ nhiên dám hôn tôi? Nụ hôn đầu của tôi?”, mặt Hàn Ngọc đỏ như trái cà chua quất lớn.

Mỹ Dung đứng bên ngoài lè lưỡi, lắc đầu “ Là duyên hay là nghiệt vậy?”.

10. Chương 10: Tiến Đến Hạnh Phúc....!

“ Mỹ Dung, cậu mặc cái này đi có vẻ hợp đấy”, Hàn Ngọc cầm một chiếc váy kiểu dáng sang trọng bước đến đo dáng người Mỹ Dung, đầu gật gù khen.

“ Nhưng mà nó hở quá”, Mỹ Dung nhìn chiếc váy nói,

Hàn Ngọc liếc Mỹ Dung nói:” Bà trời của tôi ơi, bây giờ là thế kỷ nào rồi? Cậu toàn mặc đồ bà cụ như thế không chán sao?”.

Mỹ Dung đắn đo nhìn chiếc váy.

“ Không bàn cãi gì nữa. Cậu phải mặc đẹp, hôm nay là ngày đầu tiên cậu và anh tớ hẹn hò. Tớ muốn cậu phải thật đẹp”, Hàn Ngọc nhanh miệng nói.

Mỹ Dung ngồi ngay ngắn trong xe, tim cô giờ phút này đang mãnh liệt đập thành thịch. Lần đầu tiên cô cảm thấy lúng túng khi hẹn hò như vậy. Cảm xúc khác lạ cứ lượn lờ quanh người, khiến cô có hồi hợp, lo lắng.

Bước xuống xe, cô bước nhanh về phía trước. Một nhân viên phục vụ bước đến mỉm cười nói:” Mời tiểu thư đi theo lối này”.

Mỹ Dung nhìn quanh tò mò hỏi:” Hôm nay vắng như vậy sao?”.

“ Thưa tiểu thư, con tàu đã được bao trọn đêm nay. Hôm nay, nó chỉ dành riêng cho tiểu thư“. Cô nhân viên cười đáp.

Bước lên con tàu, Mỹ Dung thật sự cảm thán “ người có tiền a!”. Nhìn sơ qua thôi Mỹ Dung cũng có thể biết được người bình thường như cô nếu ăn một bữa ở đây cũng không biết sẽ phải làm bao nhiêu tháng lương mới đủ a!

Dưới bầu trời đêm, từng ngôi sao lấp lánh rất đẹp mắt, sóng biển khẽ thì thầm vỗ về con tàu giữa đại dương. Một bàn ăn thịnh soạn với ánh nến thơm ngát, Long Thiên mặc trên mình chiếc áo sơ mi, vài cúc áo mở ra mơ hồ có thể nhìn thấy cơ bắp săn chắc của anh. Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng giờ phút này chỉ có ôn nhu ấm áp mỉm cười nhìn Mỹ Dung đang đến gần mình.

Anh dang rộng đôi tay, nói:” Em không định ôm tôi một cái?”.

Mỹ Dung ngại ngùng hai má ửng hồng, nhón chân ôm lấy cổ anh, thì thầm vào tai anh nói:” Đồ xấu xa“.

Long Thiên bật cười, ôm cô thật chặt:” Cảm ơn em, cảm ơn em đã đến“.

“ Nếu em không đến thì sao?”, Mỹ Dung nhướn mày hỏi.

Long Thiên ngửi mùi thơm từ tóc cô thật lâu, đôi môi mỏng nói:” Vậy thì anh sẽ đến tìm em“.

Mỹ Dung mỉm cười, nụ cười hạnh phúc, rất lâu rồi cô mới cảm nhận được thế nào là được yêu thương và che chở.

Yêu một người thật ra rất đơn giản. Chỉ cần trong mắt đối phương có hình bóng của nhau như vậy cũng đủ rồi. Đâu phải cứ yêu là phải thay đổi mọi thứ về bản thân sao cho phù hợp với người kia. Mà là dù mình có như thế nào đi nữa, họ vẫn yêu thương chấp nhận tính cách con người mình, dù mình có sai họ cũng sẵn sàng đứng ra che chở bảo vệ cho mình. Tình yêu chân chính cũng không hẳn là phải hy sinh, là cho đi. Đôi ích kỷ dành lấy người mình yêu cũng không phải là sai. Mỗi người đều có một cách nghĩ, một khái niệm về tình yêu khác nhau.

Một kiếp người ai ai cũng sẽ đi qua sinh lão bệnh tử, rả qua bao nhiêu cuộc tình, nếm thử mùi vị ngọt ngào của hạnh phúc và vị mặn chát của nước mắt...

“ Long Thiên, tại sao căn phòng của anh lại là màu đỏ. Em cứ nghĩ nó sẽ là màu trắng hoặc đen theo phong cách của anh cơ”, Mỹ Dung hỏi.

Long Thiên gấp ít thức ăn đến đĩa của Mỹ Dung, nhẹ nhàng nói:” Tại vì em.

Mỹ Dung ngớ ra, lại nói:” Tại sao lại nói tại em?”

“ Tại em thích màu đỏ“.

“ A? cho nên anh liền làm như vậy?”, Mỹ Dung nhìn Long Thiên.

“ Phải! Trước sau gì em cũng sẽ ngủ trong căn phòng ấy. Anh làm trước không phải sau này sẽ đỡ phải làm lại hay sao?”, Long Thiên nhếch môi cười.

“ Anh, đồ tự phụ”, Mỹ Dung ngượng đến nổi hai tai đỏ ửng cúi đầu.

Sau bao thời gian giờ cô mới biết mình đã trưởng thành hơn. Nếu lúc đó cô cứ sống mãi trong đau khổ vì bị phản bội, bị bỏ rơi, mà không thoát ra được thì có lẽ cô sẽ mãi mãi không biết được ở một nơi nào đó có một người đàn ông tốt đang chờ mình.

Đông qua xuân đến, ánh mặt trời rực rỡ từng tia nắng xuyên qua ô cửa sổ chiếu sáng cả căn phòng.

Hàn Ngọc gối đầu nằm bên cạnh Mỹ Dung, nhìn cô bạn ngủ say đến nỗi mặt trời lên đến đỉnh rồi vẫn còn ngủ. Cô đưa tay nhéo cái má trắng hồng của Mỹ Dung:” Tô Mỹ Dung cậu tỉnh nhanh“.

Mỹ Dung vặn vẹo vài cái, đôi mi dài khép hờ tựa hồ như không muốn tỉnh đáp:” Hôm nay, là ngày nghỉ cậu ờn cái gì?”.

“ Mỹ Dung tớ có chuyện quan trọng muốn nói với cậu. Rất khẩn cấp”, Hàn Ngọc ôm lấy Mỹ Dung nũng nịu nói như một đứa bé đang xin kẹo.

“ Được rồi, vậy cậu nói đi tớ vẫn nghe được”, Mỹ Dung mở đôi mắt mơ màng có chút mị hoặc, vẻ lười nhát lại làm người khác có chút mê mẩn.

Hàn Ngọc cơ hồ muốn hôn lên má cô, liếc nhìn Mỹ Dung nói:” Cậu đồ tiểu yêu tinh, tính quynh rũ cả tớ à?”.

“ Cậu nói đi, chuyện trọng là truyện gì?”.

Hàn Ngọc ngồi dậy, giọng nói nhỏ như đang thì thầm một mình:” Tớ yêu rồi“.

Mỹ Dung đang lơ lửng trên mây, chỉ vì câu nói “ Tớ yêu rồi” của Hàn Ngọc mà cô cảm thấy như mình vừa bị sét đánh ngang tai. Cô bật dậy, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Hàn Ngọc hỏi:” Cậu xác định?”.

Hàn Ngọc gật mạnh nói:” Đêm qua tớ đã suy nghĩ kỹ rồi“.

“A?, vậy người cậu yêu là ai?”, Mỹ Dung tò mò hỏi.

Hàn Ngọc cúi thấp đầu đáp:” Là....là....là.....Y thúi“.

“ Sao cơ? Y thúi là ai?”, Mỹ Dung không hiểu nói.

“ Người tớ thích là Võ Bắc Y”, Hàn Ngọc ngẩn cao đầu nói lớn.

“ A?”, Mỹ Dung mở to hai mắt, miệng cũng vì thế há to đủ để nhét vừa trái trứng gà, lại hỏi:” Tại sao cậu nghĩ cậu yêu hắn?”.

“ Thật ra khi còn bé ba người bọn tớ đã chơi với nhau, lúc đó Bắc Y là bạn thân của anh hai nhưng cũng là bạn thân của tớ. Khi đó, tớ đã thích hắn, lúc nào hắn cũng dịu dàng lo cho tớ. Theo thời gian, cả ba cùng lớn lên. Bắc Y đi du học để thực hiện ước mơ làm bác sĩ, vì thế một thời gian dài không gặp. Bây giờ mỗi

khi gặp lại tuy là cãi nhau nhưng tớ biết chỉ cần anh ấy xuất hiện trái tim tớ vẫn không ngừng đập nhanh hơn”, Hàn Ngọc nắm tay Mỹ Dung nói.

“ Nhưng anh ta có thích cậu không?”

“ Tớ không biết. Nhưng mà, tớ sẽ đến gặp và nói cho anh ấy biết”, Hàn Ngọc cười nói.

Mỹ Dung gật đầu nói:” Tớ ủng hộ cậu”, trong lòng Mỹ Dung thật sự rất ngưỡng mộ tính cách của Hàn Ngọc dám yêu dám hận, luôn thẳng thắn bộc bạch không hề che giấu.

11. Chương 11: Thật Ra Yêu Thương Luôn Quanh Ta....

Bệnh viện XXX.

“ Bác sĩ có một người nói bị thương rất nặng ở tim, cần gấp bác sĩ”, cô y tá lễ phép nói. Thật ra trong cô đang không ngừng nghẹn cười. Sáng ra, đã bị một dạng trông có vẻ đau đớn tay cứ đặt ở tim mình không ngừng bấm lấy cô nài nỉ nói:” Chị y tá xinh đẹp, làm ơn nói với bác sĩ Y em bị đau tim đến không thở nổi chỉ một chút nữa thôi em sẽ thăng thiên mất“. Khiến cho cô không thể tập trung làm việc a!

Võ Bắc Y nhướn mày nói:” Vậy đưa vào đây“.

Cánh cửa nhanh chóng mở ra, bước vào là một cô xinh xắn khả ái không ai khác chính là Hàn Ngọc. Cô bước tới ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Long Thiên mỉm cười nói:” Anh Y làm ơn khám cho em“.

Bác Y khó hiểu nhìn cô, không phải rất khỏe mạnh sao? Ở đâu có bệnh? Một chút anh cũng không nhìn thấy. Thấy Bắc Y cứ ngồi ngẩn ra đó, Hàn Ngọc nắm lấy àn tay thon dài của anh đặt lên ngực mình, mặt không đỏ nói:” Ở chỗ này, nó không ngừng đập nhanh hơn mỗi khi thấy anh“.

Nhìn bàn tay của mình đang đặt ngay ngắn không sai biệt mấy vừa khít một bàn tay, mặt Bắc Y đỏ lên, anh cúi đầu ho khan vài tiếng nhanh chóng rút tay lại nói:” Cô Ngọc, xin tự trọng“.

Hàn Ngọc thấy vậy, chu cái miệng lên nói:” Người ta mới là không biết tự trọng là cái gì a? Tự trọng có thể đổi ra tiền không?”.

Bác Y trợn mắt nhìn Hàn Ngọc hôm nay cô bị gì vậy? Là uống nhầm thuốc sao?.

“ Võ Bắc Y anh nghe cho rõ: Tôi Long Hàn Ngọc thích anh”’, Hàn Ngọc hăng hái đứng lên nhìn Bắc Y từ trên xuống nói.

Bác Y há hốc miệng nhìn cô không nói nên lời.

“ Như thế nào? Ngạc nhiên lắm ư? Có phải cảm thấy hạnh phúc lắm không?”, Hàn Ngọc cười tí mắt nói.

Bác Y ho khan vài chục cái, khàn giọng nói:” Em và anh em đúng là không khác biệt lắm“.

Hàn Ngọc ngó ra nhìn Bắc Y.

Bác Y đứng dậy, bước đến gần cô gõ mạnh một cái lên trán Hàn Ngọc cười khan nói:” Tại sao bây giờ em mới nói, tôi chờ em lâu lắm rồi“.

“ Sao? Sao cơ chứ? Anh..anh chờ em? Chờ cái gì?”, Hàn Ngọc mù mờ hỏi lại.

Bác Y cúi đầu ghé sát vào tai cô nói:” Chờ em đến thổ lộ nói rằng em thích tôi”, mùi thơm của Bắc Y cứ như thế bay thẳng vào mũi Hàn Ngọc khiến cô tim đập nhanh hơn đồng hồ gấp bội lần.

“ Bắc Y người anh thật thơm”, cô nói.

Đầu Bắc Y nhanh chóng hiện lên vài vạch đen.

“ Nếu như cuộc sống của em rối loạn, đó là bởi vì không có anh ở bên”

Một câu chuyện kết thúc, đồng nghĩa với việc một câu chuyện mới bắt đầu. Trái đất không vì bất kỳ ai mà ngừng quay, cuộc sống thì vẫn tiếp diễn.

Cuối cùng, Mỹ Dung cũng dừng chân bước đến bến đỗ của cuộc đời mình.

Mỹ Dung đứng giữa muôn hoa sắc sỡ, một thân váy trắng được đính lên vài bông hoa nhỏ, những viên kim cương nhỏ xinh lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cô cầm đóa hoa hồng, nụ cười tuyệt đẹp vì hạnh phúc mà dâng cao, làn da trắng nõn làm bao người khao khát, mái tóc đen được vấn lên gọn gàng, đội lên tấm vải trắng. Mắt đẹp mây ngài, sống mũi cao thẳng, gương mặt vốn đã xinh đẹp giờ phút này lại được tô điểm càng làm cô trở nên xinh đẹp động lòng người.

Mỹ Dung đưa mắt nhìn người đàn ông trước mắt. Anh mặc bộ vest màu đen, dáng cao lớn toát lên vẻ tôn nghiêm tà khí, đôi mắt đầy sự yêu thương dành cho cô. Khuôn mặt ma mị kia giờ lại nở nụ cười làm trái tim cô run lên từng chút một.

Mọi người đứng hai bên đường, không ngừng vỗ tay hoan hô “ Thật xứng đôi a!”.

“ Từ giờ phút này về sau, anh và em sẽ không bao giờ rời xa nữa”, Long Thiên nắm lấy bàn tay cô đặt lên một nụ hôn, như một lời hứa hạ xuống.

Mỹ Dung nhìn anh mỉm cười, nước mắt không tự giác mà rơi xuống.

“ Mỹ Dung chị dâu, chúc chị và anh hai đầu bạc răng long”, Hàn Ngọc vui vẻ hét lớn.

Mỹ Dung bật cười nhìn Hàn Ngọc, trong lòng cũng thì thầm “ cảm ơn cậu Hàn Ngọc, hy vọng cậu và Bắc Y luôn hạnh phúc”.

“ Con dâu, từ nay nhờ cả vào con rồi”, người phụ nữ phúc hậu có má lúm đồng tiền tươi cười nói, đây cũng chính là mẹ của Long Thiên.

“ Dạ! thưa mẹ”, Mỹ Dung cung kính đáp.

Mỹ Dung nhìn mọi người xung quanh, bàn tay nắm chặt lấy Long Thiên không buông. Cả đời này đã định, từ giây phút này cô và anh sẽ mãi mãi không xa rời. Sở dĩ yêu một người là hạnh phúc là bởi vì hai người họ yêu nhau.

Tình yêu là tín ngưỡng, tin là có, không tin là không.

Long Thiên và Mỹ Dung nhìn nhau mỉm cười, dưới bầu trời tươi mát, cơn gió mang đến một mùi hương mang tên hạnh phúc.

Sau tất cả, họ cũng đến bên nhau cũng nhau nắm tay đi đến hết quãng đường còn lại. Có lẽ ngay từ đầu dây tơ hồng đã cột chặt họ lại, chỉ là ông trời muốn họ đi một vòng thật dài mà thôi. Nếu đã là duyên thì cũng là nợ, dù có đi một đoạn đường dài ra sao thì họ vẫn sẽ quay về bên nhau mà thôi.

“ Mỹ Dung, anh yêu em!”...

“ Em cũng yêu anh...”...

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-cu-yeu-em>